

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Το περιοδικό του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης | Τεύχος: 293 | Φεβρουάριος 2017

19th
TDF

OLIE
OLIE
OLIE
DOCUMENTARY

FESTIVAL

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ
Ε.Π. Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

PROD. NO. **FISCHER**

ROLL	SCENE	TAKE
	23	5

DIRECTOR **ALI**

CAMERA **PIERRE**

DATE **1/2015** MOS DAY

IT'S ABOUT TASTE

Η μυστική συνταγή του Δημήτρη Εϊπίδη

Editorial / Του Ορέστη Ανδρεαδάκη

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Θυμάμαι καθαρά την ημερομηνία: 10 Νοεμβρίου 1993. Είμαι στη Θεσσαλονίκη, είναι η ονομαστική μου γιορτή, καλύπτω δημοσιογραφικά το 34ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου και βρίσκομαι έξω από τον κινηματογράφο Παλλάς στην παραλία, κοντά στον Λευκό Πύργο.

Η αίθουσα είναι γεμάτη και οι θεατές βγαίνουν στο θαλασσίνο κρύο τυλίγοντας γρήγορα μπουφάν και πανωφόρια. Και εγώ, σε λίγο, θα παρακολουθούσα το πρώτο μου μάθημα φεστιβαλικής ηθικής.

Το 1993 το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης ζούσε ήδη τον τρίτο χρόνο της «διεθνοποίησής» του, διευθυντής ήταν ο Μισέλ Δημόπουλος, ενώ ο Δημήτρης Εϊπίδης ήταν επικεφαλής στο εξαιρετικά δημοφιλές τμήμα Νέοι Ορίζοντες. Σε μια εποχή που δεν υπήρχε ούτε ίντερνετ ούτε downloading ούτε καν DVD, οι Νέοι Ορίζοντες έφερναν στην Θεσσαλονίκη ό,τι πιο ζωντανό, ό,τι πιο τολμηρό, ό,τι πιο πρωτοποριακό κυκλοφορούσε στο παγκόσμιο σινεμά.

Μέσα σε ελάχιστο χρόνο ο Εϊπίδης είχε προκαλέσει μια μικρή «ηλεκτρική εκκένωση» στην πόλη και το όνομά του ήταν σχεδόν μυθικό έτσι όπως ηχούσε παράξενα στ' αυτιά μας. Από πού είχε έρθει αυτός ο άνθρωπος; Πώς

κατάφερνε να συγκεντρώνει όλους αυτούς του δημιουργούς; Ποια μυστική συνταγή ακολουθούσε για να χτίζει, ταινία με την ταινία, αυτά τα υπέροχα προγράμματα;

Και καθώς οι θεατές συνέχιζαν να βγαίνουν, εκείνη τη νύχτα του Νοεμβρίου του 1993, από το Παλλάς -το οποίο δυστυχώς δεν υπάρχει πια- εγώ παρατήρησα ότι ο Εϊπίδης στεκόταν μόνος του στην έξοδο.

«Είναι πολύ σημαντικό να βλέπεις τους θεατές όταν βγαίνουν από την αίθουσα» μου είπε μόλις τον πλησίασα. «Οι δημοσιοσχετίστες περιμένουν στην είσοδο για τις φωτογραφίες και οι γραφειοκράτες δεν βγαίνουν από τα γραφεία τους. Οι προγραμματιστές όμως οφείλουν να χαιρετούν τους θεατές στην έξοδο. Τότε καταλαβαίνεις αν άρεσε η ταινία που προγραμματίσαμε. Τους ρωτάς και ακούς αυτά που λένε.»

Πρέπει δηλαδή να παίζουμε μόνο όσες ταινίες αρέσουν στο κοινό; «Όχι βέβαια!» μου απάντησε. «Απλώς πρέπει να ακούς το κοινό για να βρεις τον τρόπο να το πείσεις για την αξία του προγράμματος που θα παρουσιάσεις.»

Έφυγα από το Παλλάς ακούγοντας ξανά και ξανά στο μυαλό μου τις κουβέντες του Εϊπίδη και δεν έπαψα να τις ακούω κάθε φορά που μάζευα ταινίες για κάποιο φεστιβαλικό πρόγραμμα,

κάθε φορά που η λέξη «επιμελητής»- ή αν προτιμάτε curator- βρισκόταν μπροστά μου ως επιθυμία ή υποχρέωση.

Εκείνη την χρονιά, το 1993, ο Εϊπίδης είχε εισάγει επίσης για πρώτη φορά ένα νέο πρόγραμμα με ταινίες τεκμηρίωσης, το Cine Documenta- προάγγελος του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης το οποίο επρόκειτο να θεμελιώσει λίγα χρόνια αργότερα, το 1999. Ήταν μια μικρή επανάσταση αυτό το πρόγραμμα, μια ανατροπή των δεδομένων. Το στρατευμένο και έντονα αριστερό Κατασκευάζοντας συναίνεση των Μαρκ Αχμπάρ και Πήτερ Γουιντόνικ (ο οποίος έμελλε να γίνει ο πιο θερμός φίλος του ΦΝΘ, μέχρι και τον θάνατό του το 2013) προβλήθηκε δίπλα στην Δύναμη των εικόνων, του Ρέι Μύλερ ένα ντοκιμαντέρ που έδινε λόγο και, κατά κάποιο τρόπο, δικαιολογούσε την αισθητική της Λένι Ρίφενσταλ, της επίσημης σκηνοθέτιδας του Χίτλερ.

Και για τις δύο αυτές ταινίες ο Εϊπίδης είχε βρει τον τρόπο να πείσει το κοινό ότι άξιζε να παρουσιαστούν. Ακούγοντάς το και παρατηρώντας το στις εξόδους των αιθουσών.

Φέτος που τον έχουμε και πάλι μαζί μας- επίτιμο καλεσμένο- δεν πρόκειται να τον αφήσουμε ήσυχο: κάθε κουβέντα που λείπει το κοινό θα την ακούμε μαζί του.

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

23.02.2017

Το περιοδικό του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Ειδική έκδοση για το 19ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης
No 293 (23/2/2017)

Διευθυντής Έκδοσης:

Ορέστης Ανδρεαδάκης

Αρχισυντάκτρια:

Δήμητρα Νικολοπούλου

Σύνταξη: Πύργος Κρασσακόπουλος,

Αλεξάνδρα Κόλια, Δημήτρης Κερκινός,

Ελένη Ανδρουτσόπουλου,

Βασίλης Τερζόπουλος, Πάννης

Παλαβός, Πάννης Σμοίλης

Σ' αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν:

Μαρία Μαρκουλή,

Πύργος Δ.Κ. Σαρηγιάννης

Σχεδιασμός εντύπου:

meandyou communication design

Φωτογράφος: Βασίλης Βερβερίδης

(MOTIONTEAM)

Εκτύπωση: GRAFIMA

Υπεύθυνη σύμφωνο με το νόμο:

Ελίζ Ζαλαντό

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ
Ε.Π. Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΥΡΕΝΤΖΗΣ: Ο ΜΑΕΣΤΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΥΡΩΝΑ ΠΟΥ ΕΚΤΟΞΕΥΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ανέτειλε στον Βύρωνα. Το άστρο του, όμως, στην Ρωσία πρωτοέλαμψε. Ζει στην Περμ ο Θεόδωρος Κουρεντζής, διευθυντής στην εκεί Όπερα, αλλά ταξιδεύει σε όλη την Ευρώπη διευθύνοντας. Είναι πια ένας διάσημος μαέστρος. Που δεν ξεχνά, πάντως, τις ρίζες του. Στο 19ο ΦΝΘ, το ντοκιμαντέρ «Κουρεντζής. Κλασικός κι αντάρτης» του Κρίστιαν Μπέργκερ σκιαγραφεί το πορτραίτο ενός αντάρτη μαέστρου με αφορμή την πρόσφατη ηχογράφηση της όπερας του Μότσαρτ «Ντον Τζοβάνι».

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΥΡΕΝΤΖΗΣ

/ Του Γιώργου Δ.Κ. Σαρηγιάννη

«Έζησα εδώ, στην Ελλάδα, τα πρώτα 25 χρόνια μου. Αλλά, στα όνειρά μου, ακόμα εδώ ζω. Και όταν μιλώ διάφορες γλώσσες, στα ελληνικά είναι που σκέφτομαι»: Θεόδωρος Κουρεντζής. Έλληνας αρχιμουσικός. Μεγάλου εκτοπίσματος. Το διεθνές όνομά του: Teodor Kurrentzis. Με δύο γ. Σε συναυλίες και στη διεύθυνση όπερας σε όλη την Ρωσία -που τον βραβεύει και τον δοξάζει-, στην Γαλλία- στην Όπερα της Βαστίλης, μεταξύ άλλων-, στην Ιταλία, Ισπανία, Αυστρία -στο Φεστιβάλ του Σάλτσμπουργκ, μεταξύ άλλων-, στο Ενωμένο Βασίλειο, Ελβετία, Γερμανία, Βέλγιο... -σε όλη

την Ευρώπη, σε μεγάλα θέατρα, σε μεγάλες Όπερες, σε μεγάλα φεστιβάλ. Όπου θριαμβεύει. Και σε δίσκους -σε αποκλειστικότητα, τα τελευταία χρόνια, με την Sony Classical, όπου μόλις ολοκλήρωσε ένα σχέδιο με τις τρεις όπερες που ο Μότσαρτ έχει συνθέσει σε λιμπρέτο του Λορέντσο ντα Πόντε: «Γάμος του Φίγκαρο», «Έτσι κάνουν όλες», «Ντον Τζοβάνι». Καλλιτεχνικός διευθυντής της Κρατικής Όπερας και Μπαλέτου του Περμ -στην Ρωσία, κοντά στα Ουράλια. Ιδρυτής -το 2004- και καλλιτεχνικός διευθυντής του συμφωνικού συνόλου και της χορωδίας δωματίου MusicAeterna.

Γεννήθηκε στον Βύρωνα: 24 Φεβρουαρίου 1972. Μόλις έκλεισε τα 45. Από 4 χρόνων παιδάκι στη μουσική -η μητέρα του, δασκάλα του πιάνου, από το πρωί μέχρι το βράδυ μουσική άκουγε στο σπίτι τους, κοντά της πήρε τα πρώτα μαθήματα πιάνου. Στα επτά του θα αρχίσει βιολί. Στα 12, στο Εθνικό Ωδείο, για θεωρητικά και για να συνεχίσει το βιολί. Στα 15 θα αρχίσει μαθήματα σύνθεσης με τον Τζώρτζη Χατζηνίκο που θα παίξει αποφασιστικό ρόλο στην πορεία του. Το 1994 έχει αποφασίσει οριστικά: φεύγει στην Αγία Πετρούπολη.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΥΡΕΝΤΖΗΣ

Θα σπουδάσει διεύθυνση ορχήστρας. Στο Κρατικό Ωδείο, πλάι στον θρυλικό -υπέργηρο πια, τότε, είναι στα 90- θρυλικό Δάσκαλο της μαεστρικής Ιλία Μούσιν. Που από τα χέρια του έχουν περάσει γενιές και γενιές αρχιμουσικών -από τον Οδυσσέα Δημητριάδη, τον Ρουντόλφ Μπαρσάι και τον Πούρι Τεμιρκάνοφ μέχρι τον Σεμιόν Μπιτσκόφ, τον Βαλέρι Γκέργκιεφ και τον Τουγκάν Σοχίεφ. Θα μαθητεύσει κοντά του μέχρι το θάνατο του Μούσιν, το 1999 -ο Δάσκαλος εκτιμάει πολύ το μαθητή του. Τον προορίζουν για μεγάλη. Βοηθός άλλου ενός Μεγάλου, του Πούρι Τεμιρκάνοφ, στην Φιλαρμονική της Αγίας Πετρούπολης, θα είναι ο νεότερος μαέστρος που θα τη διευθύνει.

Αλλά, με τους ανταγωνισμούς που υποβόσκουν κάτι θα στραβώσει. «Έγινα επίκεντρο πολλών επιθέσεων» ομολογεί. Θα φύγει στην Μόσχα και το 2004 θα πάρει μία παράτολμη απόφαση: αναλαμβάνει τη θέση του Μουσικού Διευθυντή της Κρατικής Όπερας και της Ορχήστρας του -μακριά από το κέντρο- Νοβοσιμπέρσκ, στην Σιβηρία. Με στόχο την αναμόρφωσή της. Εκεί δημιουργεί την MusicAeterna, ορχηστρικό σύνολο με όργανα εποχής, και χορωδία.

Μοντέρνο ρεπερτόριο, ρηξικέλευθοι σκηνοθέτες -ανάμεσά τους, ο σπουδαίος Ντιμίτρι Τσερνιάκοφ με τον οποίο θα συνεργαστούν αρκετές φορές-, θα έχει και εκεί αντιδράσεις -επιστολές, διαμαρτυρίες... Δεν είναι σίγουρα και «το καλό παιδί» ο Θεόδωρος Κουρεντζής. Ο χαρακτηρισμός «τρομερό παιδί της κλασικής μουσικής» θα του κολλήσει. Μάλλον του αρέσει όμως. Ψηλός, με έναν ψηλό λαιμό, σαν πουλί, ασυμβίβαστος, αντισυμβατικός, νεανικός, ντύνεται πολύ εξεζητημένα, συγκρούεται συχνά, ατελείωτες ώρες δοκιμών, ζητάει από τους μουσικούς του να παίζουν στις συναυλίες όρθιοι, τους βάζει να διαβάσουν όλοι μαζί ποίηση, στα κοντσέρτα του δημιουργεί φωτιστικά και άλλα πιο τολμηρά εφέ, στο πόντιομ διευθύνει με ένταση, δίνει μία εικόνα -νάρκισσου, συνθέ-

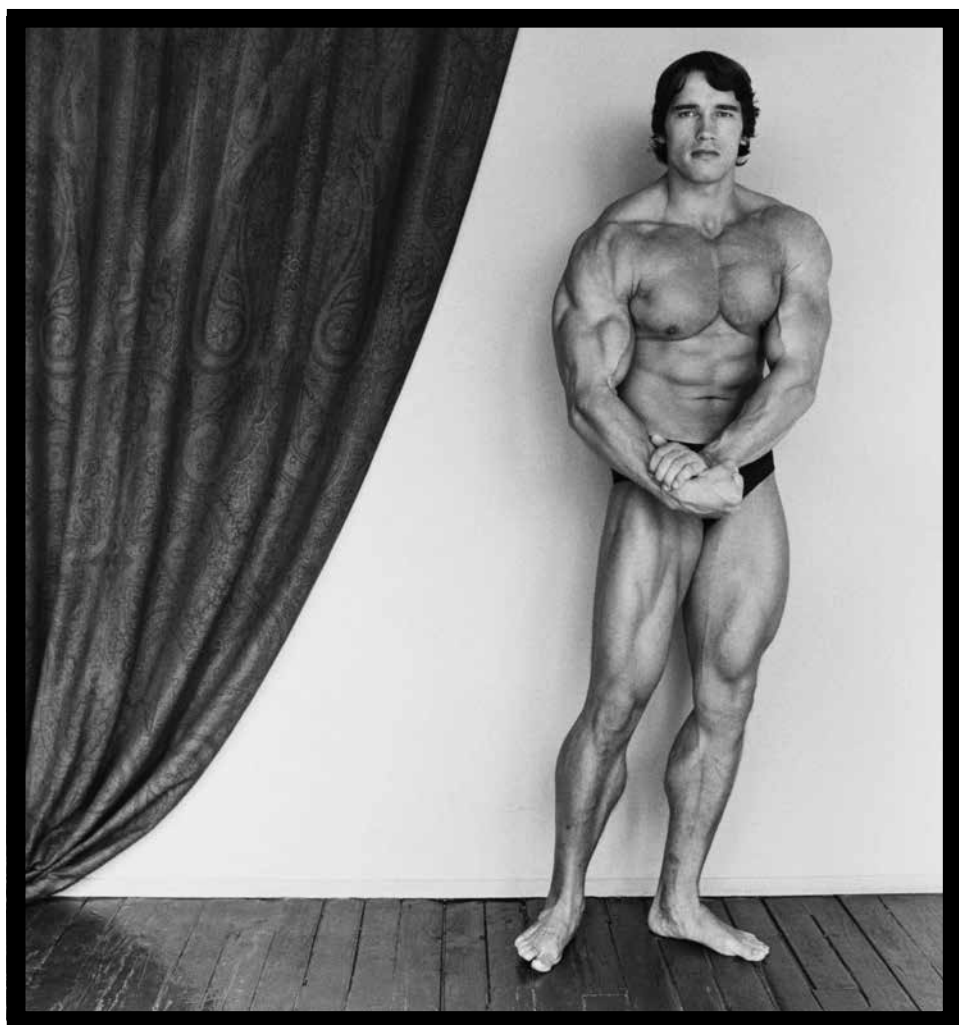
τει παράλληλα αλλά χωρίς να παίζει τα έργα του... Μόνο συνηθισμένο δεν θα μπορούσε κανείς να τον χαρακτηρίσει. Θα μείνει στο Νοβοσιμπέρσκ μέχρι το 2010. Το 2011 μετακινείται στην Περμ αναλαμβάνοντας τη διεύθυνση της εκεί Όπερας. Δημιουργεί, στην Μόσχα, το απολύτως πρωτοποριακών τάσεων και αφιερωμένο σε όλες τις τέχνες φεστιβάλ «Τεριτόριγια» και, κατόπιν, στο Περμ το Φεστιβάλ «Ντιάγκιλεφ». Η καριέρα του, μαζί ή και χωρίς την MusicAeterna, γίνεται διεθνής. Τα βραβεία συσσωρεύονται, πλήθος οι Χρυσές Μάσκες -τα ονομαστά εθνικά ρωσικά κρατικά μουσικά βραβεία-, δημιουργεί στούντιο ηχογράφησης υψηλών προδιαγραφών στην Όπερα της Περμ -το ντοκιμαντέρ «Currentzis. The Classical Rebel» του Κρίστιαν Μπέργκερ, που θα προβληθεί στο Φεστιβάλ, με αφορμή την ηχογράφηση του «Ντον Τζοβάνι» εκεί έχει γυριστεί-, ο ξένος Τύπος τον χαρακτηρίζει «μεγαλοφυΐα», «σούπερ σταρ»...

Πάντως, δεν την έχει καθόλου ξεχάσει την Ελλάδα. Και όχι μόνο στις συνεντεύξεις του. Έλληνες καλλιτέχνες -σημαντικοί καλλιτέχνες- είναι πάντα κοντά του. Σε παραστάσεις και σε ηχογραφήσεις του. Έχει συνεργαστεί -και συνεργάζεται-, από το χώρο της όπερας, με τον Δημήτρη Τηλιακό, την Μυρτώ Παπαθανασίου, την Μαίρη-Έλεν Νέζη, την Φανή Αντωνέλου... Με τους σκηνοθέτες Θεόδωρο Τερζόπουλο (και το επιτελείο του -Γιάννη Κουνέλλη στη σκηνική εγκατάσταση, Λουκία στα κοστούμια και τους ηθοποιούς Τάσο Δήμα και Σοφία Χιλλ) στον σύγχρονο «Νοσφεράτου» του Ντιμίτρι Κουρλιάνσκι, όπερα που το λιμπρέτο της έγραψε άλλος ένας Έλληνας, ο Δημήτρης Παλαμάς, και Κατερίνα Ευαγγελάτου στα «Παραμύθια του Χόφμαν» του Όφενμπαχ, όπερες που ανέβασε στο Περμ -την πρώτη και στην Μόσχα, στο «Μπαλσόνι», στη συνέχεια. Με την ηθοποιό Μαρία Ναυπλιώτου στην ταινία «Ντάου» του Ιλία Χρζανόφσκι, όπου ο ίδιος πρωταγωνιστούσε -να, έγινε και ηθοποιός!

ερμηνεύοντας τον ρώσο νομπελίστα (1962) της Φυσικής Λεβ Λαντάου. Και δεν είναι, προφανώς, οι μόνοι... Στην Ελλάδα, επίσημα, με την MusicAeterna του, πρωτοεμφανίστηκε στο Φεστιβάλ Αθηνών του 2007. Χτυπήθηκε σκληρά από το μεγαλύτερο μέρος της κριτικής. Πιστεύω εντελώς άδικα. Έκτοτε έχει έρθει πολλές φορές και τις μέρες αυτές επανέρχεται με την MusicAeterna για μία συναυλία, στο Μέγαρο Μουσικής και πάλι.

Μετά την πρώτη-πρώτη του εμφάνιση στην Ελλάδα είχα γράψει, μεταξύ άλλων, στα «Νέα» (29 Ιουνίου 2007): «Ο Θεόδωρος Κουρεντζής νομίζω ότι είναι από τη στόφα των Μεγάλων. Και πιστεύω ακράδαντα -στοιχηματίζω- ότι πολύ σύντομα θα μιλούμε γι' αυτόν και θα καμαρώνουμε, όπως μιλούμε και καμαρώνουμε -κι ας θεωρηθεί ασέβεια- για έναν Δημήτρη Μητρόπουλο». Χαίρομαι που δικαιώνομαι.

Ο χαρακτηρισμός «τρομερό παιδί της κλασικής μουσικής» θα του κολλήσει. Μάλλον του αρέσει όμως. Ψηλός, με έναν ψηλό λαιμό, σαν πουλί, ασυμβίβαστος, αντισυμβατικός, νεανικός, ντύνεται πολύ εξεζητημένα, συγκρούεται συχνά, ατελείωτες ώρες δοκιμών, ζητάει από τους μουσικούς του να παίζουν στις συναυλίες όρθιοι.

ΜΑΣΤΙΓΩΝΟΝΤΑΣ

/ Του Γιώργου Κρασσακόπουλου

Ο αμερικάνος φωτογράφος Ρόμπερτ Μείπλθορπ υπήρξε εξίσου ικανός για το σοκ όσο και για την απόλυτη ομορφιά και το ντοκιμαντέρ «Μείπλθορπ: Κοίτα τις εικόνες» των Φέντον Μπέιλι και Ράντι Μπαρμπάτο κοιτάζει και τις δυο πλευρές του δίχως παρωπίδες.

«Ήθελε να γίνει θρύλος» είναι μια από τις φράσεις που ακούγονται στο «Marplethorpe: Look at the Pictures» κι ο Μείπλθορπ το κατάφερε και μάλιστα πολύ πριν τον άκαιρο θάνατό του σε ηλικία μόλις 42 ετών το 1989 από επιπλοκές του HIV/Aids. Στην πορεία είχε προφτάσει να χτίσει μόνο μια λαμπρή καριέρα φωτίζοντας συχνά σε ασπρόμαυρο τα σκοτάδια και την

ομορφιά ή ακόμη καλύτερα την ομορφιά των σκοταδιών της ανθρώπινης φύσης.

Είχε χτίσει όμως με την ίδια προσοχή, η ίσως με την ίδια αθωότητα το δικό του πορτρέτο μέσα από μια ζωή που δεν θα μπορούσε να είναι περισσότερο αντιφατική. Μια από τις πρώτες εικόνες του ίδιου που θα δείτε και σε αυτό το ντοκιμαντέρ είναι και μια από τις πιο διάσημες και προκλητικές φωτογραφίες του το «Self Portrait with Whip». Ο καλλιτέχνης ποζάρει στον δικό του φακό, με ένα μαστίγιο να ξεπροβάλλει από τον πρωκτό του. Κι όμως ο νεαρός Ρόμπερτ υπήρξε ένα καλό παιδί των προαστίων, μεγαλωμένο από μια θρησκευόμενη καθολική οικογένεια, αλλά όπως λέει η αδελφή του στην ταινία «τα προάστια είναι ένα καλό

ΤΟΝ ΚΑΘΩΣΠΡΕΠΙΣΜΟ

μέρος να γεννηθείς κι ένα ακόμη πιο καλό μέρος να εγκαταλείψεις». Κι ο Ρόμπερτ έφυγε τρέχοντας και δεν κοίταξε ποτέ πίσω.

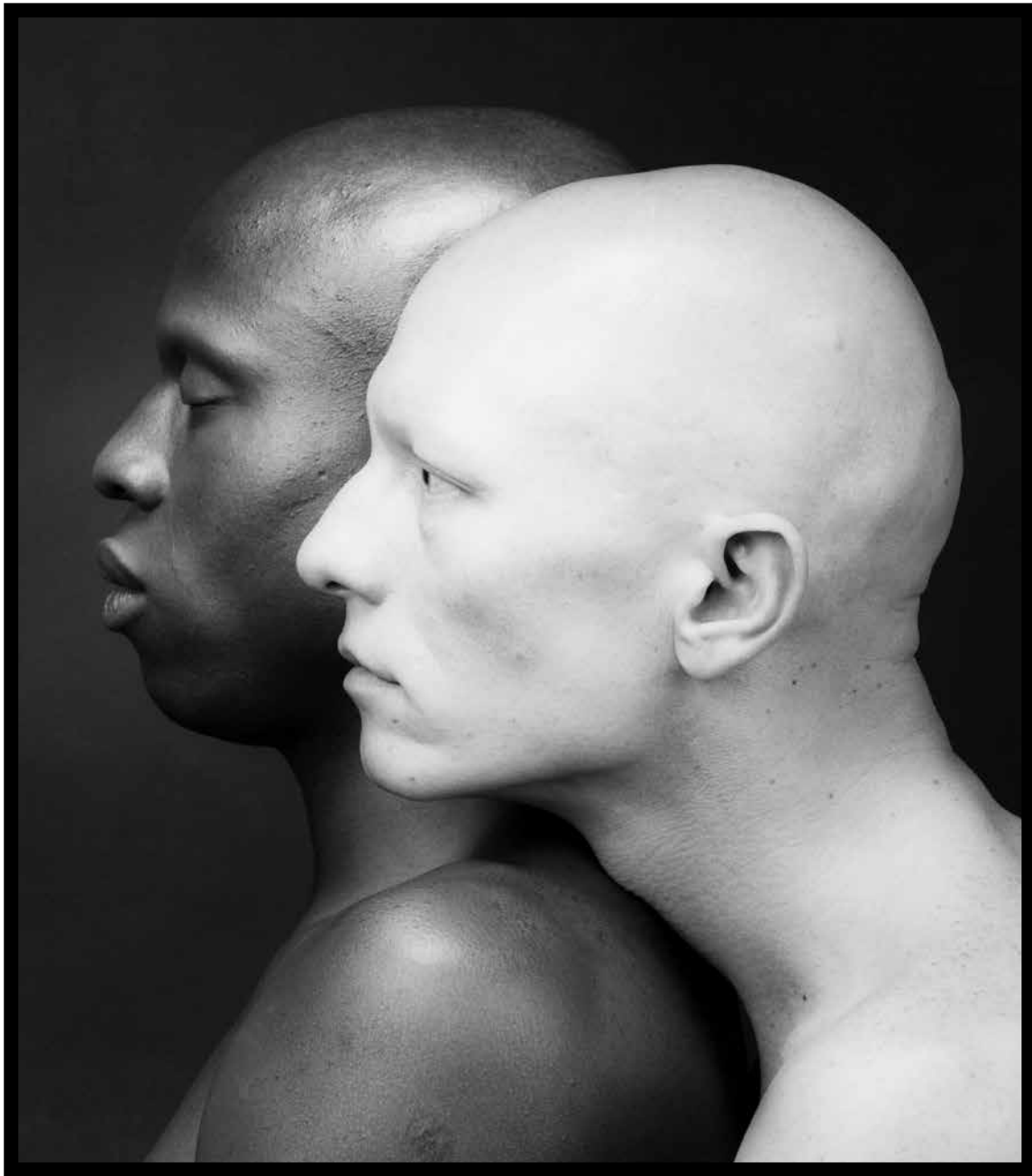
Στην πραγματικότητα ο ίδιος έμοιαζε να νιώθει καλύτερα όταν κοίταζε τον κόσμο μέσα από τον φωτογραφικό του φακό. Οι φίλοι και οι εραστές του, οι έρωτες που τον σημάδεψαν, άντρες ή γυναίκες όπως η Πάτι Σμιθ επιβίωσαν μέσα στις φωτογραφίες του, σε εύθραυστες στιγμές τρυφερότητας ή «σκληρότητας», όπως άλλωστε και ο ίδιος που είναι παρών όχι μόνο στις αυτοπροσωπογραφίες του μα και σε κάθε φωτογραφία που τράβηξε ποτέ. Οι σαδομαζοχιστικές του φωτογραφίες, προϊόν μιας έντονης περιόδου της ζωής του στην

οποία παρατήρησε, κατέγραψε και συμμετείχε στην S&M σκηνή της Νέας Υόρκης, μοιάζουν να κουβαλούν το ίδιο βλέμμα με τα λουλούδια του. Ο αισθησιασμός και η αθωότητα δεν απέχουν παρά μόνο έναν τόνο του γκριζου στα κάδρα του και απ' ότι φαίνεται και στην ίδια του τη ζωή.

Κι αν ο Μείπλθορπ άφησε έντονο το ίχνος του στην ιστορία της τέχνης της φωτογραφίας, έκανε το ίδιο και στην συζήτηση για την καλλιτεχνική ελευθερία, τα όρια της τέχνης και του «άσεμνου», στην ίδια την ηθική στάση μιας ολόκληρης χώρας σε όσα ανήκουν σε ένα αισθητικό ή κοινωνικό περιθώριο. Λίγο πριν τον θάνατο του, μια σειρά από εκθέσεις

της δουλειάς του που περιείχαν φωτογραφίες από το σαδομαζοχιστικό του X Portfolio ή πορτρέτα όπως το Man in a Polyester Suit, με ένα γενναίο μαύρο πέος να ξεπροβάλλει από το ανοικτό φερμουάρ ενός κοστουμιού, ξεκίνησαν έναν αληθινό πόλεμο. Διαμαρτυρίες «ηθικών» πολιτών επέφεραν, ακυρώσεις εκθέσεων του, επιδρομές από αστυνομικούς, «μαζική οργή» θρησκευτικών οργανώσεων, ακόμη και δίκες, αλλά την ίδια στιγμή ρεκόρ επισκέψεων αφού για παράδειγμα μια μόνο έκθεσή του στο CAC του Σινινατί κατέγραψε περισσότερους από 80.000 θεατές.

Κι αν η τέχνη του Μείπλθορπ απέκτησε με αυτό τον τρόπο μια ξεκάθαρα πολιτική πλευρά,

με τον τρόπο της ήταν ανέκαθεν πολιτική αφού σε μια εποχή που το AIDS σάρωνε μια ολόκληρη γενιά εκείνος τόλμησε να φέρει σε πρώτο πλάνο ζωές που δεν είχαν θέση στο επίσημο αφήγημα και μάλιστα με τρόπο συχνά ξεκάθαρα και ηθελημένα προκλητικό. Μια γροθιά σε έναν πρωκτό στο Helmut and Brooks, NYC ή ένας άντρας να ουρεί στο στόμα ενός άλλου στο «Jim and Tom, Sausalito» μπορεί να μην ήταν οι φωτογραφίες που η straight Αμερική ήθελε να δει, αλλά από την άλλη, ίσως να μην ήταν ούτε αυτές που η gay κοινότητα ήθελε να δει κρεμασμένες σε τοίχους γκαλερί σε μια εποχή που η «μεγάλη ασθένεια με το μικρό όνομα» δοκίμαζε τις αντοχές της. Όμως ο Μέιπλθορντ δεν επένδυε τις φωτογραφίες του με κανένα είδος ηθικής κρίσης, κοίταζε το γυμνό κορμί

και την γυμνή ανθρώπινη ψυχοσύνθεση με την ίδια ματιά που κοίταζε τα πιο κλασσικά πορτρέτα του, ή τα λουλούδια του.

Και γι αυτό η δική του τέχνη ήταν με τον τρόπο της πάντα καθαρή ακόμη κι αν ο ίδιος είχε αναφερθεί στις πιο «βρώμικες» από τις φωτογραφίες του ως «smut art». Κι ήταν απόλυτα δική του, και ξεκάθαρα αναγνωρίσιμη, εκείνος ήταν πάντα κομμάτι της. «Το νόημα του να είσαι καλλιτέχνης, του να κάνεις μια δήλωση μέσα από την τέχνη σου, είναι η απόπειρα να μάθεις κάτι για τον εαυτό σου» έλεγε σε μια συνέντευξη του. «Αυτό είναι που έχει σημασία. Οι φωτογραφίες, νομίζω πως είναι τελικά λιγότερο σημαντικές, από την ζωή που ζεις.

ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ G

Αφροδίτη

/ Της Δήμητρας Νικολοπούλου

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα σημείο. Το έλεγαν G. Πειρατές αφηγούνταν ιστορίες για το δυσεύρετο σημείο G, που στη λαϊκή φαντασία ταυτιζόταν με το Graal, το ιερό δισκοπότηρο που για όποιον το έβρισκε, θα ζούσε μια πρωτόγνωρη εμπειρία, σα να πεθαίνει και να ανασταίνεται την ίδια στιγμή. Πολεμιστές απ' την ασιατική στέπα, Βίκινγκς και ιππότες βάλθηκαν να το εντοπίσουν και να το κατακτήσουν. Κανένας χάρτης όμως δεν έδειχνε το μαγικό σημείο.

Το σημείο G, απροστάτευτο απέναντι στα ένστικτα των κυνηγών των μύθων, έκρυψε καλά το πρόσωπό του και ξεκίνησε το δικό του ταξίδι. Θα αναζητούσε μια κρυψώνα ασφαλή, παντοτινή. Γύρισε τον κόσμο, μα κανένα μέρος, καμία σπηλιά δεν φάνταζε ιδανική. Αποκαμωμένο, στάθηκε στις πηγές ενός ποταμού να ξεδιψάσει. Ήπιε όσες κούφτες άντεξε κι ύστερα γδύθηκε και βούτηξε στο παγωμένο νερό. Κράτησε την αναπνοή του και καλωσόρισε το νερό. Πόσο καιρό είχε να αισθανθεί τόσο στοργή; Λεπτά αργότερα -που του φάνηκαν ώρες- πετάχτηκε έξω απ' το ποτάμι, ρουφώντας αχόρταγα οξυγόνο. Κι εκεί την είδε. Μια νύμφη, ανατριχιαστική, παράξενα όμορφη. Τα πόδια της αιωρούνταν

πάνω από το έδαφος. Τα μαλλιά της ανέμιζαν σα σε σκοτεινή ύλη, χωρίς βαρύτητα. Η νύμφη είδε το σημείο G κι ένωσε την απελπισία του. «Υπάρχει μια σπηλιά για σένα», του είπε. «Θέλει λίγο ακόμα κόπο, αλλά αξίζει, πίστεψέ με. Βρίσκεται στον Γυναικείο Κόλπο». Το σημείο G, σαστισμένο ακόμα, ευχαρίστησε τη Νύμφη, απομνημόνευσε τις οδηγίες που θα το οδηγούσαν στον Γυναικείο Κόλπο και βγήκε ξανά στον δρόμο. Διέσχισε έρημους, καυτές και παγωμένες, επικίνδυνα βουνά. Συνάντησε εχθρούς και φίλους, ταξιδιώτες απ' όλο τον κόσμο, αποκρύπτοντας πάντα την ταυτότητά του. Σε όσους του φέρθηκαν φιλόξενα, άφηνε πίσω του κομμάτια του χάρτη για τον Γυναικείο Κόλπο. «Κάποτε θα ξανασυναντηθούμε», τους αποχαιρετούσε.

Μέχρι που ένα ξημέρωμα του καλοκαιριού έφτασε επιτέλους στον προορισμό του. Στάθηκε με δέος μπροστά στον παράδεισο που ανοιγόταν μπροστά του. Παραμέρισε την πυκνή βλάστηση που κρατούσε κρυμμένο το εξωτικό κομμάτι γης, χώθηκε βαθιά μέσα, κι έμεινε εκεί για πάντα. Όσοι βρήκαν τα κομμάτια του χάρτη, κατάφεραν να το εντοπίσουν. Πέθαναν κι αναστήθηκαν για να μοιραστούν και μ' άλλους ταξιδευτές την εμπειρία τους. Κάποιοι πάλι, ακόμη ψάχνουν να το βρουν.

Για περισσότερες (αληθινές) ιστορίες για τη γυναικεία σεξουαλικότητα, δυο ντοκιμαντέρ σας περιμένουν στο 19ο ΦΝΘ: «Αφροδίτη» των Λέα Γκλομπ & Μέτε-Κάρλα Άλμπρεχτσεν (Δανία), μια αισθαντική χαρτογράφηση της γυναικείας σεξουαλικότητας και «Ιερό νερό» του Ολιβιέ Ζουρντέν (Βέλγιο), μια ωδή στη γυναικεία ηδονή, γεμάτη χιούμορ και απολαυστικές στιγμές.

/ Του Δημήτρη Κερκινού

Ο ουκρανικής καταγωγής **Βιτάλι Μάνσκι** είναι από τους επιφανέστερους Ρώσους σκηνοθέτες. Στο έργο του, που αριθμεί περισσότερες από τριάντα ταινίες καταγράφει τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις στη Ρωσία ενώ δεν παραλείπει να γυρίσει πίσω στα χρόνια της Σοβιετικής Ένωσης για ν' αναστοχαστεί τη νεότητά του, τις εβραϊκές του ρίζες και για ν' αφηγηθεί όσα σημάδεψαν τη γενιά του. Κεντρική θέση στα ντοκιμαντέρ του καταλαμβάνουν οι κοινοί άνθρωποι και οι δυσκολίες της καθημερινότητάς τους. Με όχημα τον ρεαλισμό και μ' έναν εθνογραφικό λυρισμό ο σκηνοθέτης αφηγείται τις ιστορίες τους ξεδιπλώνοντας μια πλούσια ανθρωπογεωγραφία που ξεπερνά τα όρια της χώρας του.

Εξχωριστή θέση στη φιλμογραφία του κατέχουν τα ντοκιμαντέρ που γύρισε για την Κούβα και τη Βόρεια Κορέα. Για τον **Μάνσκι**, που μεγάλωσε και βίωσε την περίοδο της Σοβιετικής Ένωσης, οι χώρες αυτές παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον εξαιτίας της πολιτικής τους συγγένειας. Έτσι, μέσα απ' αυτές τις ταινίες ο σκηνοθέτης δεν καταγράφει μόνο την παρούσα ιστορική πραγματικότητα αυτών των κοινωνιών, αλλά μπορεί και στοχάζεται πάνω στη δική του πατρίδα. Η επιφυλακτικότητα του απέναντι στο επίσημο αφήγημα των σοσιαλιστικών καθεστώτων, τα οποία προτάσσουν έναν «ουτοπικό» κόσμο, προσφέρει ένα διαφορετικό βλέμμα που μπορεί να φανεί χρήσιμο στο δυτικό θεατή.

Στη περίπτωση της Κούβας, όπου οι περισσότεροι δυτικοί σκηνοθέτες πέφτουν στην παγίδα του επαναστατικού της μύθου, της τροπικής της φωτογένειας, της μουσικής της παράδοσης ή της εξωτικής της φιληδονίας, ο **Μάνσκι** χρησιμοποιεί αυτά τα στερεότυπα προκειμένου να τα ανατρέψει. Έτσι, στο Πατρίδα ή Θάνατος (2011) εκθέτει την ασυμφωνία μεταξύ μύθου και πραγματικότητας, εθνικής προπαγάνδας και κοινωνικής αποσύνθεσης, καθώς και το αίσθημα διάψευσης εκείνων που γεννήθηκαν πριν την κουβανική επανάσταση, σε μια υπαρξιακή αφήγηση που εμπλέκει διαφορετικές κοινωνικές ομάδες.

Ο πατριωτισμός τους είναι χαμηλόφωνος, η αίσθηση της ματαίωσης οδυνηρή, η φτώχεια τους ντροπιαστική, το γέλιο τους πικρό. Το

μόνο που τους απομένει είναι να ζουν με ένταση το σήμερα μιας και δεν έχουν πολλά να περιμένουν την επόμενη μέρα.

Κι αν στην Κούβα οι άνθρωποι έχουν ως αποκούμπι τη μουσική και τον χορό, στη Βόρεια Κορέα η συνεχής εποπτεία των πολιτών από τις αρχές δεν επιτρέπει καμία χαλάρωση ή ψευδαίσθηση ελευθερίας. Στο απόλυτα ελεγχόμενο από τη βορειοκορεάτικη κυβέρνηση Κάτω από τον ήλιο (2015), ο σκηνοθέτης καθιστά σαφές πως η παραμόρφωση της πραγματικότητας αποτελεί την καθημερινή συνθήκη της χώρας. Ο **Μάνσκι** αφήνει την κάμερα να κινηματογραφεί πριν και μετά τις επίσημες λήψεις, αποκαλύπτοντας τη συνεχή καθοδήγηση των ανθρώπων του κόμματος και συλλαμβάνοντας τα συναισθήματα τόσο της πρωταγωνίστριας όσο και των συμμαθητριών της. Έτσι αποδομεί, την κατά το καθεστώς, «ιδανική ζωή» των πολιτών της χώρας καταφέροντας να διεισδύσει πίσω από το παραπέτασμα της επίπλαστης ευδαιμονίας τους.

Έχοντας ταξιδέψει σε Δύση και Ανατολή, ο **Μάνσκι** θα επιστρέψει στην Ουκρανία για να εξετάσει στους Δεσμούς αίματος (2016) τις πρόσφατες πολιτικές εξελίξεις καθώς και την έννοια της εθνικής ταυτότητας. Όπως και οι παραπάνω ταινίες, έτσι κι αυτή σ' ένα μεγάλο βαθμό αφορά τη Ρωσία, τη χώρα στην οποία ζούσε μέχρι τότε ο σκηνοθέτης. Πρόκειται για τον τελευταίο σταθμό ενός ταξιδιού προσωπικής και καλλιτεχνικής αυτογνωσίας στην προσπάθειά του να κατανοήσει ποια είναι η πατρίδα του.

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΥΓΓΙΝΕΙΕΣ

Βιτάλι Μάνσκι

Έριξε φως στους μηχανισμούς προπαγάνδας της Βόρειας Κορέας. Αποτύπωσε τις πολιτικές εξελίξεις στη Ρωσία. Ξέφυγε από την παγίδα του επαναστατικού μύθου της Κούβας και την κατέγραψε, ανατρέποντας τα στερεότυπα που την προσδιορίζουν. Ο Βιτάλι Μάνσκι, γεννήθηκε στην Ουκρανία, έζησε στη Ρωσία, όχι όμως χωρίς κριτική ματιά απέναντι στο καθεστώς. Το ΦΝΘ οργάνωσε ένα αφιέρωμα στον Μάνσκι με επτά ταινίες του και τον περιμένει στην Θεσσαλονίκη για να τις παρουσιάσει.

Pipeline

Κάτω από τον Ήλιο

Το μοντάζ ενός φόνου

Του Πάνη Σμοίλη

Απ' όλα τα εργαλεία που έχει διαθέσιμα ένας σκηνοθέτης για να «ποδηγήσει» τη συνείδησή μας (και το ξέρουμε πολύ καλά πως το σινεμά είναι, πρωτίστως, μια τέχνη καθυπόταξης του βλέμματος), το μοντάζ προβάλλει ως το πλέον εξέχον. Δεν πρόκειται απλά για την κατεύθυνση της προσοχής προς συγκεκριμένα σημεία – αυτό θα ήταν ήδη αρκετό για να μπορούμε να ισχυριστούμε ότι στη διαδικασία παρακολούθησης μιας ταινίας, γινόμαστε, οικειοθελώς, θύματα μιας «στρατηγικής» που οργανώνει μια νέα θέαση του κόσμου, με πρόσχημα την ψυχαγωγία- αλλά για ουσιαστική παραβίαση της ελευθερίας μας να κοιτάμε την πραγματικότητα απ' τη δική μας οπτική γωνία.

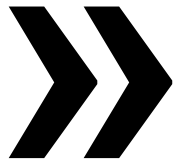
Πραγματοποιείται μια συναλλαγή: εμείς που βλέπουμε, ταμπουρωμένοι στην προοπτική μας κι ο σκηνοθέτης που μας εκπαιδεύει να βλέπουμε αλλιώς, ανταλλάζουμε «όπλα»: Εμείς του χορηγούμε την ελευθερία μας κι αυτός προικίζει τη ματιά μας με μια αισθητική και γενεσιουργό δύναμη – νιώθουμε σαν να κατασκευάζουμε εμείς αυτό που βλέπουμε, όπως στα όνειρα.

Η φαντασία, αιχμάλωτη αλλά και περιέργως απελευθερωμένη – διότι της έχει δοθεί ένα υλικό να επεξεργαστεί, να συμπληρώσει τα κενά του, να του εμψυχήσει ζωή- παίζει το παιχνίδι του μοντάζ, από ένα σημείο και μετά, μοντάρει η ίδια τις προσλήψεις και τις εικόνες της, κάθε σκέψη γίνεται με τη σειρά της θραύσμα, που κόβεται και ξαναράβεται πάνω σ' ένα νέο μοτίβο: το όραμα του δημιουργού. Ο σκηνοθέτης, αυτός ο ιδίotypος ταχυδακτυλουργός που δεν βγάζει λαγούς από καπέλα, αλλά πλάνα μέσα από άλλα πλάνα, δίνοντας την ψευδαίσθηση της χρονικής, εμπειρικής, νοητικής αλληλουχίας μας έχει πιάσει στο δίχτυ των αντικατοπτρισμών του: μια συναρπαστική σκηνή, που την απολαμβάνουμε με κομμένη την ανάσα και την δυσπιστία μας σε αναστολή, είναι ήδη μια απόδειξη ότι το κόλπο πέτυχε, αγκαλιάσαμε το ψέμα.

Το μοντάζ είναι το
 συντακτικό του σινεμά.
 Και ο Άλφρεντ Χίτσκοκ το έπαιζε
 στα δάκτυλα αυτό το συντακτικό,
 όπως μπορεί κανείς πολύ εύ-
 κολα να καταλάβει βλέποντας
 την θρυλική σκηνή του μπάνιου
 στο Ψυχώ. Σήμερα ένα συναρπα-
 στικό ντοκιμαντέρ φωτίζει όλες
 τις λεπτομέρειες της τέχνης του
 Χίτσκοκ και αποκαλύπτει τα μυστικά
 του μοντάζ. Το «78/52» κάνει την διεθνή
 του πρεμιέρα στο ΦΝΘ εγκαινιάζοντας
 την νέα ενότητα για το Σινεμά.

Τα είδη του μοντάζ

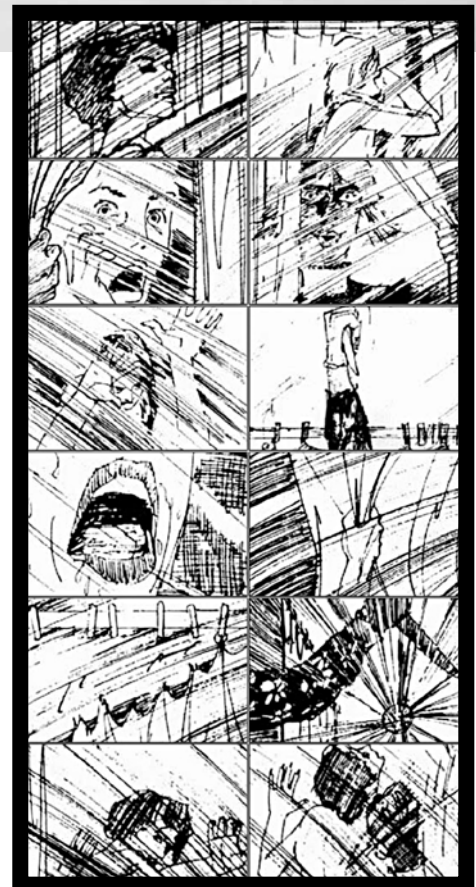
Η κάμερα του σκηνοθέτη συγκεντρώνει πλάνα, φέτες ορατότητας αποσπασμένες από το μεγάλο σώμα του πραγματικού, το μοντάζ εφορμά στο υλικό αυτό και το ανασυνθέτει με γνώμονα τις απαιτήσεις της εννοιολογικής και χρονολογικής δομής (ή, στον μοντέρνο κινηματογράφο, της υπονόμησης αυτής της δομής), παράγοντας την λογική συνέχειά τους, εν είδη μιας αισθητικής αιτιοκρατίας. Στην πραγματικότητα βέβαια υπάρχουν πολλά είδη μοντάζ.

Το διαλεκτικό μοντάζ του Αϊζενστάιν εισήγαγε στο αισθητικό επίπεδο τη μαρξιστική θεωρία

του ιστορικού υλισμού, πρόοδος μέσω της αντιπαράθεσης, θέση και αντίθεση που συγκρουόμενες οδηγούν στη σύνθεση.

Στο μετρικό μοντάζ οι λήψεις ενώνονται σύμφωνα με το μήκος τους -όπως γίνεται με τα μουσικά μέτρα που δημιουργούν μια μελωδία. Το γραμμικό μοντάζ των καθαρών, αμερικανικών ιδεών το συναντάμε σε έργα που φόρμα και περιεχόμενο ταυτίζονται μεταξύ τους, αλλά και μ' έναν ιδεαλιστικό θετικισμό που θέλει τον κόσμο «καλώς καμωμένο» και απόλυτα κατανοητό.

Στο μη-γραμμικό μοντάζ των μεγάλων Ευρωπαϊκών δημιουργών, όπως ο Γκοντάρ, η πραγματικότητα αντιμετωπίζεται σαν ένα

χάος που λαμβάνει χώρα κάθε δευτερόλεπτο, ανάμεσα στη συνείδηση (ή το ασυνείδητο) του υποκειμένου και την ύλη.

Βλέπουμε λοιπόν τι συμβαίνει με αυτή τη θεμελιώδη, για την κινηματογραφική εμπειρία, τεχνική: το παν είναι η συναισθηματική διαχείριση του θεατή μέσω του ρυθμού διαδοχής, τομής, αντιπαραβολής των εικόνων.

Το μνημειώδες μοντάζ του φόνου

Η σκηνή του φόνου στο μπάνιο, από το «Ψυχώ» δεν είναι απλά ένα μάθημα εκπληκτικά εκτελεσμένου μοντάζ, είναι –κυρίως– μια τρανή απόδειξη της δύναμης της κινηματογραφικής τέχνης να κονιορτοποιεί αυτό που λέμε «ορθολογική πρόσληψη του πραγματικού» και να οργανώνει μέσα απ' τα μυριάδες κομμάτια του υλικού που θρυμμάτισε, μια υπολογισμένη αντίδραση: τη διέγερση του θυμικού μας.

Εν προκειμένω, αυτό που πραγματοποιεί ο Χίτσκοκ μέσα απ' το μνημειώδες μοντάζ του άγριου φονικού, είναι, πρωτίστως, μια άφογη εκμετάλλευση των φαντασιακών δυνατοτήτων του θεατή.

Αφού έχει δώσει τις κατευθυντήριες γραμμές στο βλέμμα του δεύτερου, αφού τον έχει «καταδικάσει» σε μια κατακλυσμιαία ανακάλυψη ενός πλήθους λεπτομερειών που πλαισιώνουν το ειδικό συμβάν, αφού έχει μετατρέψει τη ματιά του σε τεκμήριο συννεοχής τον αποσπά, σαρκόνια, απ' τη ζοφερή ουσία της σκηνής: το μαχαίρι δεν μπηγεται ποτέ στην ανυπεράσπιστη σάρκα της Τζάνετ Λι.. Το πιο κοντινό σημείο στο οποίο του επιτρέπεται να φτάσει, είναι το δέρμα της, το οποίο ποτέ δεν διαπερνά, ένα τελευταίο σύνορο, ίσως, για να μην αγγίξει η καταγραφή του Χίτσκοκ τα όρια μιας πορνογραφίας της βίας, όπως τη συνηθίσαμε πια στα θρίλερ τρόμου.

Η κουρτίνα, τα πλακάκια του μπάνιου, η διασταλμένη απ' τον τρόμο, κόρη του ματιού της ηρωίδας, το υψωμένο χέρι της που μάταια προσπαθεί να εμποδίσει το μοιραίο είναι ένα αρραγές σύνολο αστραπιαίων πραγματικότητων, άψυχων και έμπυχων, γύρω απ' την ιλιγγιώδη αυτή πράξη που είναι ο Φόνος. Κι εμείς δεν θέλουμε να κοιτάξουμε, είναι ανήθικο και φοβερό που κοιτάμε, αλλά κοιτάμε όπως και να 'χει.

Κι όλα αυτά καταμαρτυρούν την ορμητική είσοδο του Κακού στον τακτοποιημένο, μέχρι πριν λίγο, κόσμο της ηρωίδας που αναποδογυρίζει απότομα: τα αντικείμενα που την περιστοιχίζουν, το παραμορφωμένο, από μια γκριμάτσα έκπληκτης φρίκης, πρόσωπό της, η τρομερή τροχιά που διαγράφουν οι παλινδρομήσεις του μαχαιριού στον αέρα.

Ό,τι υπάρχει στο ενδιάμεσο, στα διάκενα αυτής της μακάβριας χορογραφίας του θανάτου, πρέπει να αναλάβει να το εισάγει στο πλάνο, ένας άλλος μοντέρ: η φαντασία μας.

Τί χρώμα ήταν το «αίμα»;

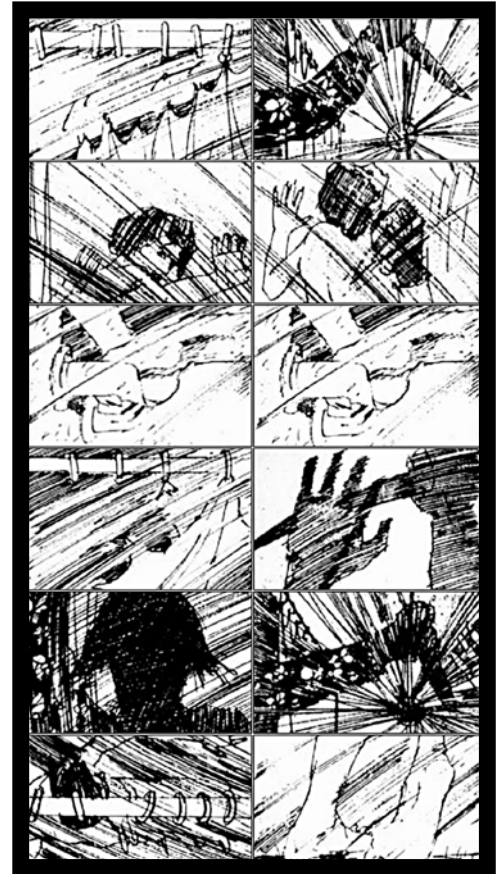
Για «αίμα» στη σπουδαία αυτή σκηνή, που ξεκίνησε να γυρίζεται στις 17 Δεκεμβρίου του 1959 και ολοκληρώθηκε στις 23 του ίδιου μήνα (ο χρόνος της επί της οθόνης είναι μόλις τρία λεπτά), ο μετρ του σασπένς, χρησιμοποίησε σιρόπι σοκολάτας, εκμεταλλευόμενος το γεγονός ότι το φιλμ ήταν ασπρόμαυρο. Παρ' όλα αυτά, ορισμένοι τρομοκρατημένοι θεατές ήταν πεπεισμένοι ότι είχαν δει το κόκκινο χρώμα του αίματος.

Ήταν κι αυτή η θεσπέσια μουσική του Μπέρναρντ Χέρμαν, η οποία «μετέφραζε» τις μαχαιριές σε νότες-λεπίδια (εξίσου κοφτοί ήχοι, εξίσου δυσαρμονικοί τόνοι), που τα έβαζε όλα στη θέση τους. Πώς να κατηγορήσεις τους καημένους τους θεατές για την ευπιστία τους, όταν η ίδια η Τζάνετ Λι, παραδέχθηκε ότι σταμάτησε να κάνει ντουζ μετά απ' αυτή τη σκηνή, και προτιμούσε να γεμίζει τη μπανιέρα και να βυθίζεται στο νερό (με την κουρτίνα του μπάνιου πάντα ανοιχτή, εννοείται).

Το αριστουργηματικό αυτό έργο του σινεμά του αμερικανικού κινηματογράφου που βασίστηκε σε μια νουβέλα του συγγραφέα ιστοριών τρόμου, Ρόμπερτ Μπλοχ θεωρείται μια από τις πιο τρομακτικές ταινίες όλων των εποχών, κάτι που οφείλεται -σε μεγάλο βαθμό- σ' αυτή την σκηνή του μπάνιου.

Είναι γνωστό ότι ο μεγάλος σκηνοθέτης είχε δώσει αυστηρές εντολές στους αιθουσάρχες, να μην επιτρέπονται την είσοδο σε αργοπορημένους θεατές, προκειμένου να διατηρηθεί η δυναμική των ανατροπών του φιλμ-, γιατί ακόμα και με τα σημερινά δεδομένα, όπου λίγο πολύ τα έχουμε δει όλα, παραμένει σημάδι διαβολικής ευφυΐας το να σκοτώνεις την βασική σου ηρωίδα στη μέση της ταινίας. Τεράστια στιγμή του λεγόμενου κλασσικού Χόλιγουντ, το «Ψυχώ» υπήρξε και η μεγαλύτερη εισπρακτική επιτυχία του Χιτς, φτάνοντας τα 15 εκατομμύρια δολάρια σε εισπράξεις, πριν και πάνω απ' όλα, όμως, παραμένει ένα αειθαλές τεκμήριο των δυνατοτήτων του μοντάζ να «τεμαχίζει» την αντίληψή μας και να μας την επιστρέφει πολυπρισματική και απείρως δεκτικότερη. Δεν είναι τυχαίο, ασφαλώς, το γεγονός ότι η συνείδηση υποδέχεται με τόση ευκολία τη μουσική των πλάνων, που είναι το σινεμά: μέσα στο κεφάλι μας, σε κάθε εσωτερικό μονόλογο, κάθε ανάμνηση, κάθε προβολή του μέλλοντος, κάθε ελπίδα, κάθε φόβο και κάθε προσδοκία, ακόμα και στον ύπνο μας -ο οποίος γεννά ακατάπαυστα (ανα)παραστάσεις- κάποιος (!) κόβει και ράβει εικόνες• η ίδια η ζωή μας, καθώς τη βιώνουμε, είναι κι αυτή ένα πελώριο μοντάζ εμπειριών.

Είναι γνωστό ότι ο μεγάλος σκηνοθέτης είχε δώσει αυστηρές εντολές στους αιθουσάρχες, να μην επιτρέπονται την είσοδο σε αργοπορημένους θεατές, προκειμένου να διατηρηθεί η δυναμική των ανατροπών του φιλμ

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΟΤΑΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΑ ΤΟΥΣ

Ήταν Ιούλιος του 1994, είχαν μόλις κυκλοφορήσει το Voodoo Lounge άλμπουμ και ενώ ήδη από τότε βρίσκονταν σε κανονική σχέση με το δίδυμο «ρυτίδες και ροκενρόλ» φλέρταραν έντονα με την αιώνια νεότητα. Περίπου σα να έκαναν επανεκκίνηση

ROLLING STONES

συνεχώς. Το 19ο ΦΝΘ ανοίγει αυλαία με τους Rolling Stones σε μια απρόσμενη περιπέτεια στη Λατινική Αμερική. Ξεσηκωθείτε με το ντοκιμαντέρ του Πολ Ντάγκντεϊλ, «Οι Rolling Stones ολέ ολέ ολέ! Ταξιδεύοντας στη Λατινική Αμερική».

ROLLING

Τσόρλι Γουότς και Μικ Τζάγκερ

Ζωντανοί θρύλοι, πρωταθλητές στην τέχνη τους, βαριά βιομηχανία του ροκ, είχαν όλα αυτά τα κλασικά παράσημα. Και στην πρώτη μου μεγάλη δημοσιογραφική αποστολή, θα τους συναντούσα. Συνέντευξη με τους Rolling Stones, στο Τορόντο του Καναδά. Υπήρχαν συγκεκριμένες οδηγίες. Που έλεγαν- συγκεκριμένα- να περιμένουμε άλλες οδηγίες στο ξενοδοχείο καθώς τα πράγματα εξελίσσονταν βήμα-βήμα και με μυστικότητα, μακράν των προθέσεων τους ήταν να αναστατώσουν την πόλη (ακόμη μια φορά).

Μαζί με τις οδηγίες καταφθάνει όχημα που μας μεταφέρει σε άγνωστο ως εκείνη τη στιγμή προορισμό -σε ένα σχολείο. Κλειστό σχολείο λόγω καλοκαιρινών διακοπών, με εξαίρεση μερικές τάξεις ηλεκτρονικών υπολογιστών που λειτουργούσαν -οι υπολογιστές, οι Stones και εμείς. Διασχίζουμε διαδρόμους, ανεβαίνουμε σκάλες, τα βήματά μας κάνουν ηχώ.

Στην αίθουσα που φτάνουμε (έξι δημοσιογράφοι από διαφορετικές χώρες ο καθένας) τα θρανία έχουν τραβηχτεί στην άκρη και στη μέση «κάθονται» τέσσερις πολυθρόνες, εμείς απέναντι σε αυτές και περιμένουμε. Φαντάζομαι τον τίτλο που θα μπορούσε να «παίξει» στην εφημερίδα «Τα Νέα» για την οποία ήμουν εκεί. Μάθημα Πρώτον: Voodoo Lounge.

Όπου, εμφανίζονται. Ένας, ένας και οι τέσσερις μαζί. Μας χαιρετούν με χειραψία και εγκαρδιότητα σα να μας ξέρουν από παλιά και αράζουν. Ο Mick Jagger πίνει νερό, ο Charlie Watts τσάι, ο Keith Richards μπύρα, ο Ronnie Wood Γκίνες, μεγάλη. Όλα έτοιμα για να αρχίσει το έργο.

Ο ένας κόβει, ο άλλος ράβει, ένας χορός από ατάκες όπου καμία δεν πέφτει κάτω χωρίς να κάνει θόρυβο. Μοιάζει με κωμικό μονόπρακτο.

-Ωραίο πουκάμισο Κιθ

-Κιθ: Ω, ευχαριστώ. Αλλά η ομορφιά κρύβεται πάντα κάτω από το δέρμα ντάρλινγκ.

-Έτοιμα τα τραγούδια για την περιοδεία;

-Μικ: Ναι αλλά αλλάζουμε συνέχεια. Δυο ώρες πρέπει να είμαστε στη σκηνή...έρχεται κόσμος να μας δει από μακριά, πρέπει να χορτάσει. Θα προτιμούσα βέβαια μία ώρα και δέκα λεπτά. Στη δεκαετία του '60 αρχές 70 παίζαμε μία ώρα και ένα τέταρτο. Οι Led Zepplin χάλασαν την πιάτσα.

-Τσάρλι: Ε βέβαια αφού έκαναν 20λεπτα σόλο στα ντραμς

-Μικ: Και ο Μπρους Σπρίνγκστιν το κατέστρεψε εντελώς. Τέσσερις ώρες Θεέ μου.

(Προς Κιθ και Ρόνι): Εσείς οι δυο είστε τα κακά παιδιά τελικά;

-Κιθ: Ναι επειδή αυτό νευριάζει τον Μικ.

-Ρον: Γιατί ο Μικ δεν μπορεί να πει, ένα δυο ποτήρια ίσως αλλά δεν το αντέχει. Ο Τσάρλι πάλι είναι μυστήριος, τη μία καπνίζει σαράντα τσιγάρα τη μέρα, την άλλη το κόβει. .. Οι γιατροί πάντως μας βρίσκουν μια χαρά.

-Κιθ: Πατροί; Δεν έχω δει ποτέ γιατρό εγώ!

-Μικ: Δεν θυμάσαι καλά. Πριν 20 χρόνια;

-Κιθ: Πατρός ήταν αυτός; Μου είχε φανεί τεχνικός σκηνης...

Οι Rolling Stones στο μικροσκόπιο

Το προηγούμενο βράδυ τους είχα δει live σε ένα μικρό κλαμπ του Τορόντο, το RPM. Η εμφάνισή τους δεν είχε ανακοινωθεί πουθενά (είπαμε, μυστικότητα), μαθεύτηκε από στόμα σε στόμα και σε χρόνο ρεκόρ γέμισε το κλαμπ. Τρελή φάση, απίστευτη. Ήταν σα να έβλεπα τους Stones στο μικροσκόπιο.

Και εκεί φαινόταν πιο καθαρά από τι είναι φτιαγμένοι- από υλικό των μπλουζ (βασικά), τρέλα (μπόλικη), επαγγελματισμό (επιμελώς κρυμμένο) και μια άφθαρτη ουσία που την ψάχνουν πολλοί. Και κάπως έτσι βγαίνουν πάντα στο επόμενο επεισόδιο. -Κυρίες και Κύριοι...οι Rolling Stones στην Κούβα. *και στην οθόνη το ντοκιμαντέρ του Paul Dugdale, 'Οι Rolling Stones, ολέ, ολέ, ολέ! Ταξιδεύοντας στη Λατινική Αμερική' -όπως λένε κι οι παλιοί, it's only rock'n roll.

STONES

Κιθ Ρίτσαρντς και Ρόνι Γούντ

Επιμέλεια:
/ Ελένη Ανδρουτσοπούλου
/ Βασίλης Τερζόπουλος
/ Πάννης Σμοίλης

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΣΕ ΕΠΙΣΗΜΗ ΓΙΡΩΤΗ

Πού, πότε, πώς και
το σημαντικότερο,
γιατί. Το τελευταίο
το απαντούν οι ίδιοι
οι δημιουργοί

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΖΩΗ

του Laurent Laughlin

Tagline:

Η Ζέινα, μια λεσβία πρόσφυγας από τη Συρία, επιχειρεί να φτιάξει μια νέα ζωή στην Ευρώπη. Η προσπάθειά της να ξεφύγει απ' τον πόλεμο την οδηγεί σ' ένα μακρύ ταξίδι από τις ακτές της Λέσβου ως τη Γερμανία.

Trivia:

Δειλά –δειλά η Ζέινα άρχισε να μιλά για την ομοφυλοφιλία της όταν βρέθηκε μακριά από τους ομοεθνείς της.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

Η ταινία καταγράφει την προσπάθεια μιας ομοφυλόφιλης Σύριας να ξεφύγει, όχι μόνο από την εμπόλεμη κατάσταση που επικρατεί στη χώρα της, αλλά και από την καταπίεση που αντιμετωπίζει λόγω του σεξουαλικού της προσανατολισμού. Παρουσιάζει την ανθρωποκεντρική πλευρά του προσφυγικού ζητήματος και δεν μένει στους άψυχους αριθμούς, αλλά προχωρά ένα βήμα παραπέρα. Η Ζέινα διέσχισε χώρες όπως η Τουρκία, στις οποίες τα δικαιώματα της LGBTQ κοινότητας έχουν ακόμη πολύ δρόμο για να αναγνωριστούν. Εζησε την παρενόχληση από τους ίδιους τους συνταξιδιώτες της μέχρι να καταφέρει να φτάσει στην Ευρώπη και στα σκαλιά του γερμανικού κοινοβουλίου.

Για μια άλλη ζωή

Μέρες της λίμνης

ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

της Πανδώρας Μουρίκη

Tagline:

Τα διαφορετικά πρόσωπα της λίμνης Κερκίνης, και η κοινή πορεία του οικοσυστήματος και των κατοίκων των παραλίμνιων χωριών, μέσα από τα μάτια ενός ανθρώπου που γεννήθηκε ζει και αγωνίζεται για την Κερκίνη.

Trivia:

Η λίμνη Κερκίνη έγινε ευρύτερα γνωστή μέσα από τη ματιά του Θόδωρου Αγγελόπουλου στην ταινία του Το λιβάδι που δακρύζει.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

Θα ταξιδέψεις μαζί με τον φύλακα Παναγιώτη στην μαγική λίμνη Κερκίνη, που εξαφανίζεται κάθε χειμώνα ...

Θα ζήσεις για λίγο την ζωή του Παναγιώτη και των κατοίκων της λίμνης , που αλλάζει κάθε εποχή του χρόνου.

Θα θυμηθείς τον Θόδωρο Αγγελόπουλο που χρησιμοποίησε αυτόν ακριβώς τον τόπο για τα γυρίσματα της ταινίας του «Το λιβάδι που δακρύζει».

Θα νοιώσεις την αγάπη αλλά και την σημαντικότητα του θνητού απέναντι στον αέναο κύκλο των εποχών της φύσης.

BEATBOX ΚΑΙ ΑΕΡΟΦΩΝΑ:

ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΗΝΑΚΗΣ

της Τζίνας Γεωργιάδου

Tagline:

Μια καταγραφή των καλλιτεχνικών αναζητήσεων του Νίκου Δημηνάκη, που εστιάζει στη διαδικασία ένταξης και εκτέλεσης της φωνητικής τέχνης, beatbox, σε διάφορα αερόφωνα, πολλές φορές χειροποίητα, όργανα.

Trivia:

Στο ντοκιμαντέρ ακούγονται πρωτότυπες συνθέσεις και διασκευές του Νίκου Δημηνάκη που έχει επιμεληθεί ο ίδιος.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

Θα ακούσεις όμορφες και «παράξενες» μουσικές, θα μάθεις για την τεχνική του beatbox και θα γνωρίσεις έναν ιδιαίτερο μουσικό με πείσμα και όρεξη για αυτομόρφωση. Ο Νίκος Δημηνάκης στη Θεσσαλονίκη, πειραματίζεται με τη φωνητική τεχνική beatbox με το στόμα του, αλλά και μέσα από πολλά αερόφωνα (πνευστά) όργανα όπως το σαξόφωνο, το φλάουτο, τη μελόντικα, το ντιντζερίντου κ.ά. Προσπαθεί να μεταδώσει αυτό το πάθος του για πειραματισμό και δημιουργικότητα, τόσο σε μικρά παιδιά όσο και σε άλλες μεγαλύτερες ηλικιακές ομάδες μουσικών, μέσω αυτοσχεδιασμών, πρωτότυπων συνθέσεων, καθώς και διασκευών που έχει επιμεληθεί ο ίδιος.

Beatbox και αερόφωνα

GREEK ANIMAL RESCUE

του Μενέλαου Καραμαγγιώλη

Tagline:

Σε μια περιοχή του Ασπροπύργου γεμάτη παρατημένα ζώα, μια ομάδα νέων ανθρώπων αφιερώνει τον ελεύθερο χρόνο της στην περίθαλψη των αδέσποτων.

Trivia:

Τα αδέσποτα από την Ελλάδα, τα αποκαλούμενα, "greekies", είναι ιδιαίτερα δημοφιλή για υιοθεσίες στο εξωτερικό.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

greek animal rescue
Νέο κείμενο

Αξίζει να το δεις γιατί:

Σε μια χώρα που ψάχνει κάθε μέρα να βρεί με ποιό τρόπο θα βγει από το τούνελ που έχουμε χωθεί τα τελευταία χρόνια, ένα εφιαλτικό βιομηχανικό τοπίο που αναπτύσσεται απειλητικά γύρω από την πρωτεύουσα μοιάζει να είναι το «ιδανικό» σκηνικό. Σε αυτό το κολαστήριο βρίσκονται τα «θύματα», οι ήρωες που ψάχνουν να βρουν πιεστικά μια λύση: τα παρατημένα αδέσποτα ζώα, καταδικασμένα και ανέστια, που κινδυνεύουν από τα απόβλητα των εργοστασίων και βασανίζονται από την πείνα, τη δίψα, τα αφροδίσια και τις κάθε λογής αρρώστιες πλάι σε πρόχειρους καταυλισμούς ανθρώπων χωρίς ταυτότητα. Μια ομάδα που εντόπισε αυτά τα ζώα στις παρυφές της Αττικής Οδού, οργανώθηκε μέσω facebook και άρχισε να τα φροντίζει ενεργοποιώντας κι άλλους εθελοντές. Κάθε Σάββατο κατεβαίνουν –καραβάνι αυτοκινήτων- με τροφές, φάρμακα, ενέσεις κι ό,τι άλλο χρειάζονται τα παρατημένα ζώα της περιοχής. ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΣΠΡΟΠΥΡΓΟΥ μοιάζουν οι «πολεμιστές». Όμως τα αδέσποτα όλο πληθαίνουν και οι εθελοντές δε φτάνουν. «Από μηχανής θεός» γίνεται μια γυναίκα από το εξωτερικό: από το 1989 που αγανάκτησε με τα παρατημένα αδέσποτα στους δρόμους της Ελλάδας και ίδρυσε μόνη της την GREEK ANIMAL RESCUE για να τροφοδοτεί με τροφές και φάρμακα τις φιλοζωικές στην Ελλάδα και να βρίσκει ανάδοχες οικογένειες στα ορφανά "greekies": τα αδέσποτα από την Ελλάδα που ονειρεύονται, να τα υιοθετήσει μια οικογένεια και να τρέχουν ανέμελα, έστω ακρωτηριασμένα με 3 πόδια. Αυτά είναι τα συστατικά μιας περιπέτειας όλο αντιξοότητες κι ανατροπές που γυρίζουμε για 4 χρόνια. Ίσως αυτή η αλληγορία με όσα ζούμε τα τελευταία χρόνια να είναι το βασικό κίνητρο για να δει κάποιος αυτή την ταινία και κυρίως για να δει πως οι λύσεις απαιτούν την άμεση κινητοποίηση του καθενός μας σε ομάδες και συλλογικότητες που δεν περιορίζονται από φυλετικούς διαχωρισμούς και από σύνορα: ό,τι κινδυνεύει αυτή τη στιγμή σε ολόκληρο τον πλανήτη.

THE SNAKE CHARMER

της Νίνας Μαρίας Πασχαλίδου

Tagline:

Ένας σταρ του Bollywood, ο Aamir Khan, αποφασίζει να εκμεταλλευτεί τη δημοτικότητά του, προκειμένου να αλλάξει ο τρόπος που αντιμετωπίζονται οι γυναίκες στην Ινδία από τους άνδρες.

Trivia:

Ο Khan υπήρξε για πολλά χρόνια πρωταγωνιστής σε ρόλους "σκληρού άντρα" και μέρος μιας κινηματογραφικής βιομηχανίας που κατηγορείται ότι ενθαρρύνει τον σεξισμό.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

Μπορεί ένας σταρ του Bollywood να αλλάξει ένα έθνος; Το 2012 ο σούπερ σταρ του Bollywood Aamir Khan ξεκίνησε την εκπομπή «Η αλήθεια πάντα νικάει» ελπίζοντας πώς θα αλλάξει την νοοτροπία των Ινδών απέναντι στις γυναίκες μέσα από την τηλεόραση. «Δεν θέλω έναν νόμο που θα μου πει να μην σκοτώσω την κόρη μου, θέλω εγώ ο ίδιος, να μην θέλω να σκοτώσω την κόρη μου» λέει ο ηθοποιός, ο οποίος τα έβαλε με την εξουσία και το κατεστημένο προκειμένου να πει τις μεγάλες αλήθειες της ταινίας: Στην Ινδία βιάζεται μια γυναίκα κάθε μια ώρα. Οι περισσότεροι βιασμοί συμβαίνουν μέσα στην οικογένεια. Γυναίκες πυροπολούνται από τους συζύγους τους εάν η οικογένειά τους δεν δώσει την προίκα που υποσχέθηκε. Κορίτσια δολοφονούνται πριν ακόμη γεννηθούν από ένα κύκλωμα γιατρών που κάνουν εκτρώσεις για μερικές ρουπίες χωρίς την έγκριση της μητέρας. Ανήλικες κοπέλες παρενοχλούνται σεξουαλικά στα λεωφορεία, στους δρόμους, στον χώρο εργασίας. Παιδιά εκδίδονται από τα πέντε τους χρόνια. Στο ταξίδι αυτό με οδηγό τον Aamir Khan, δεν αναζητούμε μόνον μια απάντηση στην αρχική ερώτηση, αλλά και τα πραγματικά αίτια πίσω από μια πατριαρχική και μισογνική κοινωνία. Το Bollywood, μια σεξιστική βιομηχανία κινηματογράφου, δεν είναι παρά το σκηνικό για έναν απαγορευμένο διάλογο γύρω από τα ταμπού της χώρας, τον γάμο, τις σχέσεις και το σεξ στην Ινδία.

GREEK ANIMAL RESCUE

ΕΓΩ, Ο ΑΛΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

του Λουκά Αγέλαστου και της Σπυριδούλα Γκούσκου

Tagline:

Ένα ουμανιστικό εγχείρημα από έναν άνθρωπο που στα 47 του χρόνια παλεύει με την ανεργία, αλλά δεν πτοείται: φτιάχνει μια κοινωνική κουζίνα και μαγειρεύει για τους μη προνομιούχους.

Trivia:

Η κοινωνική κουζίνα Ο Άλλος Άνθρωπος, του Κωνσταντίνου Πολυχρονόπουλου, μαγειρεύει κάθε φορά σε άλλη γειτονιά, με ό,τι έχει, ανάλογα με τους εθελοντές, τις προμήθειες και τη βενζίνη.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

Ξεκινήσαμε και τελειώσαμε αυτήν την ταινία με ένα και μόνο στόχο στο βάθος του μυαλού μας: Να δημιουργήσουμε ένα ντοκιμαντέρ συναρπαστικό, διαχρονικό και συγκινητικό το οποίο θα εμπνεύσει τους θεατές να πιστέψουν ότι τα πάντα είναι εφικτά. Και να αλλάξουμε ένα μικρό τουλάχιστον μέρος της κοινής γνώμης για τα θέματα της αστεγίας και του προσφυγικού. Ταξιδεύοντας μαζί με τον Κωνσταντίνο, την Έλενα και τους υπόλοιπους εθελοντές της Κοινωνικής Κουζίνας «Ο Άλλος Άνθρωπος» σε μέρη όπου υπάρχει ανθρώπινη ανάγκη για επικοινωνία και επικοινωνώντας με άλλους ανθρώπους παρέα με ένα ζεστό γεύμα, γίναμε και εμείς «άλλοι άνθρωποι».

ΒΥΖΙΑ

των Ανιές Σκλάβου και Στέλιου Τατάκη

Tagline:

Ιστορίες για...βυζιά. Γλυκόπικρες, που αρχίζουν αλλά δεν τελειώνουν, που μέσα τους βρίσκουμε τους έρωτές μας, τις μνήμες μας, τον εαυτό μας, τη ζωή μας. Και που πρέπει να τις ακούσουμε.

Trivia:

Κάθε 3 δευτερόλεπτα, μια γυναίκα στον πλανήτη διαγιγνώσκεται με καρκίνο του μαστού. Η ταινία κάνει μια ιδιαίτερη προσέγγιση και σ' αυτό το ζήτημα.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

Βυζιά, γυναικείο στήθος.....

Το μέρος του σώματος που καθορίζει το φύλο, τρέφει τα παιδιά, εμπνέει τον έρωτα, προκαλεί πόνο. Πολλές οι ιστορίες τους αλλά συχνά δε λέγονται, δεν ομολογούνται. Στην ταινία ντοκιμαντέρ ΒΥΖΙΑ γυναίκες και άντρες μοιράζονται προσωπικές τους στιγμές και ιστορίες για εκείνα. Ιστορίες καθημερινές, ερωτικές, λογοκρισίας, ασθένειας, πόνου. Τα ίδια τα Βυζιά παίρνουν το λόγο, θυμούνται, εκφράζουν ότι τα απασχολεί και τα πληγώνει, διεκδικούν τη θέση τους. Μας παρακινούν να μιλάμε και να μοιραζόμαστε αυτά που νιώθουμε και σκεφτόμαστε.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

του Χρήστου Ματζώνα

Tagline:

Η τελετουργία προετοιμασίας του φαγητού στα πλαίσια της μοναστικής ζωής, σε μια κινηματογραφική καταγραφή της Αγιορείτικης μαγειρικής στον τόπο που συμβαίνει: το Άγιον Όρος.

Trivia:

Η φυσική ομορφιά και γαλήνη του τοπίου του Αγίου Όρους σε πρώτο επίπεδο μαζί με αρώματα και γεύσεις της ελληνικής κουζίνας.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

Ο καθημερινός αγώνας, αυτός της επιβίωσης του σώματος είναι κομβικός στο δρόμο της πνευματικής ανάτασης. «Άνθρωπος εστί πνεύμα σαρκί χρωμένω», είναι η σύγκρουση του φθαρτού εναντίον του άυλου κόσμου σε μια σχέση αλληλεξάρτησης. Η καταγραφή ενός τέτοιου γεγονότος είναι από μόνη της μια σπάνια ευκαιρία να παρακολουθήσει κάποιος μια τέτοια μοναδική θεώρηση του κόσμου. Η Τάξη είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της μοναστικής ζωής και συνδέεται άμεσα με τη λαϊκή κληρονομιά. Πολύ γνώση, που είναι εξαιρετικά χρήσιμη στον σύγχρονο άνθρωπο, κρύβεται στη διάσωση και αναδημιουργία των παραδοσιακών αυτών στοιχείων. Μεγάλο κομμάτι αυτής της κληρονομιάς έχει χαθεί στη λήθη, το υπόλοιπο όμως σώζεται εξελισσόμενο. Ο Ιερομόναχος Ιωάσαφ, ως συνεχιστής της αγιορείτικης παραδοσιακής μαγειρικής κουλτούρας με τη δεξιοτεχνία του διασώζει την ιερότητά αυτής της υλικής και πνευματικής πορείας. Οι γιορτές της Χριστιανοσύνης ήταν πάντα πολύ σημαντικές για τον λαϊκό πολιτισμό. Είχαμε το προνόμιο μιας τέτοιας καταγραφής και επιλέξαμε την αισθητική να τη διαμορφώσει η ρεαλιστική φωτογράφιση, προσαρμοστήκαμε στο ρυθμό του τόπου και κάναμε ένα ταξίδι στο χρόνο της παράδοσης, σε έναν σπάνιο τόπο, στη σκιά του Άθωνα.

THE SNAKE CHARMER

ΕΓΩ, Ο ΑΛΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΣΙΝΕ ΘΗΣΕΙΟ

της Μαρίας Ντούζα

Tagline:

Ένα ντοκιμαντέρ για τον θρυλικό θερινό κινηματογράφο «Σινέ Θησείο» που μελετά τον τρόπο του σινεμά να συνδέει τις ζωές των ανθρώπων, με τις ταινίες, μεταξύ τους και με την Ιστορία.

Trivia:

Ξένα ΜΜΕ όπως το CNN και το BBC έχουν πλέξει το εγκώμιο του θερινού κινηματογράφου με θέα στην Ακρόπολη, συγκαταλέγοντάς το στα καλύτερα σινεμά παγκοσμίως.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

Πατί όποιος αγαπά το σινεμά λατρεύει τις αίθουσες και τις ιστορίες τους. Όπως εδώ, στο Σινε-Θησείο, κάτω από την Ακρόπολη, που ερχόμαστε και σήμερα, όπως τότε, όπως πάντα. Νωρίς, το σούρουπο. Αυτή την ώρα 'Που όλα τελειώνουν. Πά να μπορέσουν να αρχίσουν'. Ιστορίες μέσα στην ιστορία, πραγματικότητες μέσα κι έξω από τον χρόνο. Χωρίς βάρος, σαν όνειρα. Ακόμη κι η τρομερή Ακρόπολη, μέσα από τούτη την αυλή δείχνει ανάλαφρη σαν φωτεινό μπαλόνι που αναδιπλώνεται και μικραίνει μπροστά στην γιγάντια οθόνη και στη σαγήνη της κινηματογραφικής εικόνας που μας απορροφά.

DEADLINE

του Μένιου Καραγιάννη

Tagline:

Το μεγάλο φιλοσοφικό και υπαρξιακό ζήτημα της κατάλληλης στάσης απέναντι στο αναπόδραστο του Θανάτου, μέσα από προσεγγίσεις ανθρώπων διαφορετικών μεταξύ τους.

Trivia:

Σκέψεις που προβληματίζουν όλους υπό τη σκηνοθετική προσέγγιση του Μένιου Καραγιάννη.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

Η ταινία επιχειρεί να απαλύνει τους φόβους μας και να μας συμφιλιώσει με το μυστήριο που μας περιβάλλει. Από πού πηγάζει η χαρά της ζωής και γιατί μας φοβίζει τόσο ο θάνατος; Ο Σωκράτης έλεγε ότι ο φόβος του θανάτου σε οδηγεί στο άδικο, σε απομάκρυνση από την αρετή. Απαλλαγμένοι από το φόβο, ορίζουμε πιο ελεύθερα το περιεχόμενο της ζωής μας, της δίνουμε αξία. Τι θέση παίρνουν στα ερωτήματα αυτά ένας αστροφυσικός, μια κοπέλα που θέλησε να αυτοκτονήσει, ένας νεκροθάφτης, ένα θύμα τροχαίου; Οι προσωπικές τους εμπειρίες και σκέψεις πλέκουν ένα κινηματογραφικό ταξίδι στο οποίο αξίζει κανείς να είναι συνεπιβάτης.

Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ΣΙΝΕ ΘΗΣΕΙΟ

DEADLINE

Η ΜΕΓΑΛΗ ΟΥΤΟΠΙΑ

ΟΛΥΜΠΟΣ: ΤΕΣΣΕΡΑ ΜΟΝΟΤΑΤΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΦΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ

**ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ
ΣΕ ΚΑΙΡΟ ΠΟΛΕΜΟΥ**

του Τίμωνα Κουλιμάση

Tagline:

Με φόντο τη γερμανική κατοχή, η ιστορία ενός έρωτα ανάμεσα σ' έναν βοηθό καθηγητή του Γερμανικού Επιστημονικού Ινστιτούτου της Αθήνας και μια φοιτήτρια Σχολής Καλών Τεχνών.

Trivia:

Μια σειρά επιστολών ζωντανεύουν την πολυτάραχη ερωτική ιστορία των ηρώων.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

Πλάνα άδεια ή μαύρα. Σιωπές. Αντιστροφές, Θραύσματα. Αποσπάσματα ήχων, ανθρώπινων φωνών, αιωρήσεις στο περιθώριο. Νότες μιας μυστικής μελωδίας που ψάχνουμε για μας, σκηνοθέτη και θεατές, που ανοίξαμε τα μάτια μας όταν ο πόλεμος είχε τελειώσει εδώς και καιρό.

Αποσπάσματα ενός ψηφιδωτού που κάνει τις ζωές μέσα στα σκοτάδια αυτών των ανθρώπων, της Νέλλης, του Fahrner, του πατέρα μου, να λάμπουν φευγαλέα μια ακόμη φορά όπως το κλωμό φως των αστεριών στον έρημο ουρανό του χρόνου.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΟΥΤΟΠΙΑ

του Φώτου Λαμπρινού

Tagline:

Με αφορμή τη συμπλήρωση 100 ετών από την Οκτωβριανή Επανάσταση (1917-2017) το ντοκιμαντέρ εξετάζει διεξοδικά το μεγάλο όραμα της αλλαγής του γνωστού κόσμου, το οποίο σημάδεψε ανεξίτηλα τον 20ο αιώνα.

Trivia:

Πλούσιο αρχειακό υλικό από την ιστορία της ΕΣΣΔ.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

Το ντοκιμανταίρ είναι μυθοπλασία με άλλα μέσα. Έτσι, που η χρήση αρχειακού υλικού, όπως στην ταινία μου «The Great Utopia», επιτείνει το ενδιαφέρον ως προς τη μυθοπλαστική χρήση των τεκμηρίων, αφηγούμενο μίαν ιστορία άγνωστη με αρχή μέση και - δυστυχώς τέλος. Πολύ δε περισσότερο, όταν η «ιστορία» αυτή, συμπυκνώνει σε μίαμιση ώρα την ουσία ενός ολόκληρου αιώνα: του εικοστού.

Μόλις πέθανε ο Φιντέλ Κάστρο, ο Ezio Mauro, έγραψε στην ιταλική εφημερίδα "La Repubblica": «Με το θάνατο του Φιντέλ τέλειωσε οριστικά ο εικοστός αιώνας και από τη «ρεβολουσιόν», απέμεινε μόνο η εικονογραφία». Ένα μέρος αυτής της εικονογραφίας είναι και η ταινία μου "The Great Utopia".

**ΟΛΥΜΠΙΟΣ: ΤΕΣΣΕΡΑ
ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΓΙΑ
ΝΑ ΦΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ**

του Νίκου Ντούρλιου

Tagline:

Διαφορετικοί ορειβάτες μας οδηγούν στο οροπέδιο των Μουσών και την κορυφή του «Μύτικα», μέσα απ' τις τέσσερις πιο δημοφιλείς διαδρομές, σ' αυτό το ντοκιμαντέρ για την υψηλότερη ελληνική κορυφή, τον Όλυμπο.

Trivia:

Εντυπωσιακές εικόνες, απaráμιλλο φυσικό τοπίο και αρμονική συνύπαρξη ανθρώπου και περιβάλλοντος.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

Μέσα από τέσσερα διαφορετικά μονοπάτια θα οδηγηθούμε στην κορυφή του Ολύμπου, του πρώτου εθνικού δρυμού της Ελλάδας, θα γνωρίσουμε την μαγεία του Οροπεδίου των Μουσών και του αλπικού τοπίου, καθώς και τους ανθρώπους που ζουν σε αυτό το βουνό. Όσο ανεβαίνουμε για να φτάσουμε στην κορυφή, σε μια παράλληλη πλοκή των τεσσάρων διαδρομών, θα αισθανόμαστε και εμείς από τη μια την κούραση των ορειβατών και από την άλλη το δέος που προκαλούν τα υπέροχα τοπία. Η θέα του Οροπεδίου των Μουσών και της κορυφής του Μύτικα, θα σε κάνει να νοιώσεις σαν μικρός θεός και θα θελήσεις να επιστρέψεις το συντομότερο!

EYES OF EXODUS

της Alexandra Liveris

Tagline:

Μία πιο προσωπική προσέγγιση του προσφυγικού προβλήματος, μέσω των κατοίκων του Καστελόριζου που κλήθηκαν ξαφνικά να το αντιμετωπίσουν.

Trivia:

Η προσπάθεια της τοπικής κοινωνίας να διαχειριστεί μια κατάσταση με την οποία δεν είναι εξοικειωμένη, οι αντικρουόμενες φωνές και η στυγνή πραγματικότητα ανθρώπων που τα έχασαν όλα.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

Στην εποχή που είμαστε κορεσμένοι από τις ειδήσεις των ΜΜΕ για την μεταναστευτική κρίση στην Ευρώπη, το ντοκιμαντέρ φανερώνει μια πολύ ειλικρινή σχέση ανάμεσα τους ντόπιους κατοίκους και τους πρόσφυγες και εξανθρωπίζει την συλλογική τους προσπάθεια να αντεπεξέλθουν μαζί σε μια τραυματική αλλαγή σε παγκόσμια κλίμακα.

LUTE ELECTRIC

των Βασίλη Δημητριάδη και Μιχάλη Γερασιού

Tagline:

Ο Δημήτρης Σιδέρης δεν παίζει, απλώς, ηλεκτρικό λαούτο: εξερευνά μέρη με ιδιαίτερη ακουστική και εμπνέεται για να συνθέσει σ' ένα ιδιαίτερο εγχείρημα διαλόγου μεταξύ μουσικής και περιβάλλοντος.

Trivia:

Το πρώτο ηλεκτρικό λαούτο κατασκευάστηκε στην Κρήτη, το 2015.

Αξίζει να τη δεις γιατί:

Στην ταινία παρουσιάζεται η γέννηση ενός νέου μουσικού οργάνου σε παγκόσμιο επίπεδο. Το πρώτο ηλεκτρικό λαούτο με ιδιότυπο ήχο και ανεξερεύνητο ρεπερτόριο, διευρύνει τις δυνατότητες στην τέχνη της μουσικής και εισάγει ένα καινούργιο κεφάλαιο στη μοντέρνα οργανολογία.

Το νεογέννητο αυτό λαούτο βγάζει τις πρώτες του «φωνές» σε χώρους εγκαταλειμμένους με ιδιαίτερη ακουστική και ιστορία. Ο σχεδιαστής του και μουσικός Δημήτρης Σιδέρης, ανιχνεύει την όψη, την κατάσταση, το κούρδισμα, τις μνήμες, την ενέργεια του κάθε χώρου και εμπνεόμενος αυτοσχεδιάζει με το πρωτότυπο όργανο. Η ταινία αποτελεί μια ιδιαίτερη και σχετικά σπάνια περίπτωση καταγραφής ζωντανών ηχογραφήσεων διαφόρων επί τόπου συνθέσεων που καταλήγουν σε μια ολοκληρωμένη μουσική παραγωγή.

EYES OF EXODUS

LUTE ELECTRIC

Wall Democracy

YES I DOC

/ Του Πάννη Σμοίλη

Ο γυάλινος δράκος

Κωνσταντίνα Ουρούμη

Καρκίνος: μια λέξη καταραμένη, που δεν την ξεστομίζουμε εύκολα, σαν να φοβόμαστε ότι προκαλούμε τη μοίρα. Η έφηβη Γεωργία, όμως, έπρεπε να παλέψει πραγματικά μ' όσα δυσοίωνα κρύβονται πίσω απ' αυτή την "απαγορευμένη" λέξη. Η νίκη της σ' αυτή την άνιση μάχη, είναι ένας λόγος για αισιοδοξία.

ΣΤΟ ΣΙΤΙ

Αυρήλιος Καρακώστας

Μια πόλη, οι άνθρωποι της, οι λόγοι που τόσα διαφορετικά, κοινωνικά και πολιτισμικά, κομμάτια συνυπάρχουν ως αρμονικό σύνολο. Το Αιγάλεω είναι μια περιοχή που γεννήθηκε μέσα από τη σύνθεση των αντιθέτων της, και που εξακολουθεί να μεταμορφώνεται.

Ο ξυλουργός και η γυναίκα του

Κωνσταντίνος Γεωργόπουλος

Αν είμαστε οι αναμνήσεις μας, τότε κι η αγάπη, ως δύναμη αντίστασης στη λήθη, εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό απ' αυτές. Πώς θα αντιδράσει, λοιπόν, ο Δημήτρης όταν η γυναίκα του η Ασημούλα, μετά από εξήντα χρόνια ευτυχισμένου γάμου, αρχίζει να τον ξεχνάει;

Το συρματοπλεγμα, Γεντί Κουλέ τόπος μνήμης

Ομάδα Ντοκ. Δήμου Νεάπολης –Θες/νίκη

Γεντί Κουλέ: ένας τόπος εγκλεισμού, καθυπόταξης των σωμάτων και τιμωρίας των ιδεών. Άνθρωποι που υπήρξαν φυλακισμένοι στο Φρούριο του Επταπυργίου, μιλούν για το πώς βίωσαν τον περιορισμό, για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον των αγώνων της δημοκρατίας.

Σόλων, Ταξίμι στο Χρόνο

Πάννης Αδρίμης

Οι εποχές που χάνονται, επιζούν στα τραγούδια που τις δοξάζουν, και χάρη σ' εκείνους που επιμένουν να τα τραγουδάνε. Αυτό κάνει ο Σόλων Λέκκας, που αγαπά τους αμανέδες, τα παραδοσιακά τραγούδια της Μυτιλήνης και της Μικράς Ασίας, και τον καημό του ανθρώπου, τον διαχρονικό.

Μάνα μου καπνοφύτισσα

Στάθης Γαλαζούλας

Μια ηλικιωμένη γυναίκα, καπνοπαραγωγός απ' την παιδική της ηλικία, πηγαίνει να παρακολουθήσει μια παράσταση με θέμα την ιστορία του καπνού στο Αγρίνιο. Αυτή είναι η αφορμή για να ανασύρει μέσα απ' τους ωκεανούς του χρόνου, το παρελθόν της πόλης και το άρωμα μιας άλλης εποχής.

Man at home

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Το ελληνικό ντοκιμαντέρ δεν μασάει τα λόγια του.

Δεν αρκείται στα λίγα, δεν διστάζει να αναμετρηθεί με τα μεγάλα θέματα. Ξετυλίγεται στο 19ο ΦΝΘ σαν μια πανοραμική φωτογραφία. Στον χώρο και τον χρόνο.

Wall Democracy

Βάλια Καρδή -Νεφέλη Κοσκινά

Τα graffiti, αστικές τοιχογραφίες που θα μεταφέρουν, ίσως, στις επόμενες γενιές, την αίσθηση μιας εποχής ταραγμένης από κοινωνικοπολιτικούς και οικονομικούς κλυδωνισμούς: είναι μια πολιτική απάντηση στην κρίση το graffiti; 14 καλλιτέχνες των δρόμων, απαντούν.

Τέσσερις διαστάσεις και μια λάμπα

Θανάσης Νεοφώτιστος

Το πάθος της αρχιτεκτονικής είναι το πάθος να βάλεις τάξη στο χάος. Έτσι κι οι δύο νέες αρχιτεκτόνισσες αυτού του ντοκιμαντέρ, παλεύουν να ανταποκριθούν στις προκλήσεις του επαγγέλματος, σε μια εποχή που δεν τις διευκολύνει καθόλου. Θα καταφέρουν να οργανώσουν κι αυτή τη χαοτική συνθήκη;

Man at home

Στρατής Βογιατζής-Κωνσταντίνος Κουκούλης

Οι γειτονιές της Αθήνας, κρύβουν ιστορίες μεγάλης αντοχής. Όπως αυτή του Μάσιμο από την Αιθιοπία, που ζωγραφίζοντας αντιστέκεται στην απελπισία, δημιουργεί το προσωπικό του καταφύγιο μέσα σ' έναν σκληρό κόσμο.

Δεύτερη ζωή - Από αγκάθι ρόδο

Νικόλ Αλεξανδροπούλου

Πώς είναι να παίρνεις παράταση ζωής επειδή η ζωή κάποιου άλλου διακόπηκε απότομα; Η μεταμόσχευση οργάνων είναι ένα σύγχρονο θαύμα αλλά η Ελλάδα βρίσκεται στις τελευταίες θέσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη δωρεά οργάνων, κι αυτό είναι ένα ντοκιμαντέρ που αναρωτιέται γιατί.

Το μυστικό ταξίδι του Αγίου Βαλεντίνου

Γιάννης Ξηρουχάκης

Ένας αρχιεπίσκοπος, ένας ιστορικός κι ένας αρχαιολόγος, αναλαμβάνουν να απαντήσουν στο ερώτημα για το αν είναι αυθεντικά τα λείψανα του Αγίου Βαλεντίνου που βρίσκονται στη Λέσβο. Μια εξερεύνηση μέσα σε Εκκλησίες, οικογενειακούς τάφους και ιδιωτικά αρχεία, που ζωντανεύει τη χρυσή εποχή της Λέσβου στις αρχές του 20ου αιώνα.

X APARTMENTS

Λεωνίδα Κωνστανταράκος

Η τέχνη κι η πραγματικότητα είναι συγκοινωνούντα δοχεία. Διαπίστωση που γίνεται όραμα δημιουργικό για μια ομάδα καλλιτεχνών, οι οποίοι επιχειρούν μια πρωτοποριακή παράσταση, σε δύο ξεχασμένες γειτονιές της Αθήνας.

Στο Σπίτι

Μάνα μου καπνοφύτισσα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΑΓΗΤΟΥ "ΤΟ ΠΙΑΤΟ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ"

Το φαγητό είναι ο απόλυτος πρωταγωνιστής στο νέο τμήμα «Food vs. Food» του 19ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Απολαύστε στις αίθουσες του φεστιβάλ, ταινίες που συνδέουν γεύσεις, ζωή, έρωτα, αλλά και την λιγότερο φωτεινή όψη του ανθρώπου. Ταυτόχρονα, με αφορμή το νέο τμήμα, 20 εστιατόρια της Θεσσαλονίκης προτείνουν ένα πιάτο αφιερωμένο στο Φεστιβάλ. Καλούμε το κοινό να δοκιμάσει τα 20 διαγωνιζόμενα πιάτα και να ψηφίσει το αγαπημένο του στη σελίδα του

Φεστιβάλ στο www.facebook.com/filmfestival.gr. Μαζί με το βραβείο που θα απονείμει το κοινό, μια επιτροπή ειδικών που αποτελείται από τους Δημήτρη Κοπαράνη (Estella Thessaloniki Estrella Athens: Executive Chef, Food Editor: Glow), Γεωργία Δώδου (PR/Communications Manager Greece SANI RESORT – IKOS RESORTS) και Νίκο Στεφανίδη (Παραγωγός: Μύλος, Principal Club Theater, Ράδιο 88μίσό / Εστιατόριο Πανελλήνιον) θα αναδείξει ακόμα ένα δυνατό πιάτο.

«Ακαδημία»

Αγίου Μηνά 3

Info: Ιδιαίτερος καλλιτεχνικός χώρος που συνδυάζει τέχνη και γεύσεις με μεσογειακό ταμπεραμέντο και αναδεικνύει την παλιά εποχή στο σήμερα. Φιλοξενούνται εικαστικές εκθέσεις.

Πιάτο φεστιβάλ:

Κριθαρότο με ποικιλία μανιταριών και βούτυρο τρούφας **9,00€**

«Αψέντι»

Παλαιών Πατρών Γερμανού 19

Info: Το φαγητό νοστιμίζει με μνήμες, γέλια, έρωτες, πρόσωπα και κουβέντες, ανεμελιά, πειράγματα, επαναστάσεις. Χρειάζεται φαντάσματα, δρόμους με ιστορία, στέκια.

Πιάτο φεστιβάλ:

Σπανάκι τσιγαριστό με κουκουναίρι και σως με μπλε τυρί **3,20€**

«By the cook»

Σκρα 2

Info: Γεύσεις ελληνικές με την ματιά του Σπύρου Απταλίδη. Χώρος ζεστός, γεμάτος τέχνη, καλή μουσική και εξαιρετική περιποίηση.

Πιάτο φεστιβάλ:

Μοσχαράκι με μανιτάρια σε μαύρη μπίρα με πουρέ καρότου **9,50€**

«Γιουκάλι»

Εθνικής Αμύνης 6

Info: Σύγχρονο αστικό καφενείο. Σερβίρει από το πρωί καφέ με καραμέλες βουτύρου και λουκούμια και από το μεσημέρι ως το βράδυ μεζέδες, τσίπουρο, κρασί και διάφορες ελληνικές μπίρες

Πιάτο φεστιβάλ:

Καβουρμάς με πουρέ γλυκοπατάτας, ψητό μανούρι και σως καπνιστής πάπρικας **6,00€**

«Extravaganza»

Επισκόπου Αμβροσίου 8

Info: Κουζίνα βασισμένη σε φρέσκα προϊόντα εποχής και πρώτες ύλες μικροπαραγωγών απ' όλη την Ελλάδα. Από ανθρώπους με μεράκι και αγάπη για την τέχνη του φαγητού.

Πιάτο φεστιβάλ:

Ριζότο άγριων μανιταριών με κρέμα πορτοσίνι, λάδι τρούφας και φρέσκια μαύρη τρούφα **9,50€**

«Ζύθος»

Κατούνη 5

Info: Ζωηρή, φιλική ατμόσφαιρα, 50 είδη μπίρας και ιδιαίτερες προτάσεις από την ελληνική και διεθνή κουζίνα.

Πιάτο φεστιβάλ:

Κοτόπουλο τυλιχτό, γεμιστό με μανιτάρια, γραβιέρα και βυζαντινή σάλτσα ροδιού **9,70€**

«Ζύθος Ντορέ»

Πλ. Τσιρογιάννη 7

Info: Φιλικό και ζεστό περιβάλλον σ' έναν χώρο με θέα τον Λευκό Πύργο. Μεγάλη ποικιλία σε κρασιά και μπίρες

Πιάτο φεστιβάλ:

Αρνίσια κεμπάπ σε πίτα, με σάλτσα γιαουρτιού, πάπρικα, ντομάτα και φρέσκο κρεμμυδάκι **8,70€**

«Η κουζίνα της Αγλαΐας»

Φραγκίνη 5

Info: Σπιτικά φαγητά μαγειρεμένα με κέφι και αγάπη, όπως μαγειρεύουμε για την οικογένειά μας.

Πιάτο φεστιβάλ:

Συκώτι μοσχαρίσιο με καραμελωμένα κρεμμύδια και ατζέμ πιλάφι **6,90€**

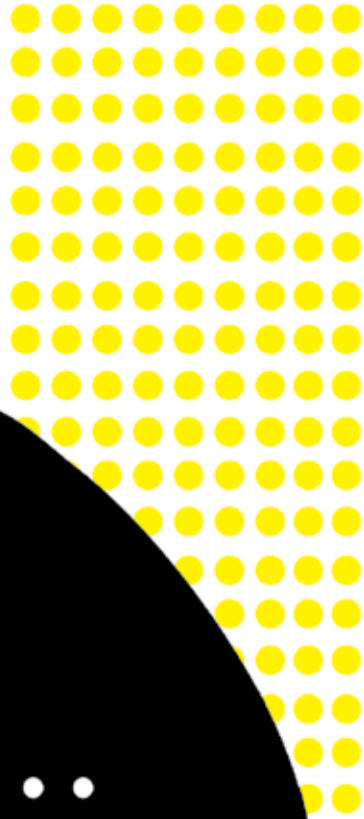
«Η Νέα Φωλιά»

Αριστομένους 4

Info: Δημιουργική κουζίνα με εξαιρετικές πρώτες ύλες και έμπνευση από αγαπημένα ελληνικά πιάτα, σε ένα καθημερινό, φιλικό περιβάλλον.

Πιάτο φεστιβάλ:

Σαλάτα λάχανο με καπνιστή πανσέτα Καρδίτσας, πιπεριά Φλωρίνης και σως ροδιού **7,50€**

μαζί... και στον πολιτισμό

«Ίωνος - Στοά Δραγούμη»

Ι. Δραγούμη 3

Info: Το νέο εστιατόριο στον επάνω όροφο της Στοάς Δραγούμη. Ο σεφ Μανώλης Παπουτσάκης, δημιουργεί ένα εξαιρετικό μενού συνδιάζοντας ζυμαρικά, κρεατικά και ψαρικά με έμπνευση από την γευστική παράδοση του τόπου.

Πιάτο φεστιβάλ:

Burger με μπιφτέκι από μοσχαρίσιο κιμά, γέμιση από χειροποίητο λουκάνικο Τσομαγιάς, χειροποίητο ψωμί, cheddar, αυγό μάτι, καραμελωμένα κρεμμύδια με πιπερόμελο, φρεσκοτηγανισμένες πατάτες και σαλάτα μεσκλάν με ντοματίνια 10,00€

«Μαστίχα»

Λυκούργου 2

Info: Στην καρδιά της πόλης, ένα μεζεδοπωλείο και μπαρ με ιδιαίτερη αισθητική και φανατικούς θαμώνες.

Πιάτο φεστιβάλ:

Γεμιστό κοτόπουλο στον φούρνο με σάλτσα ροδιού 12,00€

«Μυστίλλη»

Φράγκων 2-4

Info: Μεσογειακές γεύσεις σε ένα υπέροχο μπιστρό, στο κτίριο της παλιάς γαλλικής σχολής.

Πιάτο του φεστιβάλ:

Κριθαρότο με καπνιστή μπριζόλα 7,50€

«Νεγροπόντε»

Αιγύπτου 24

Info: Στεγασμένο σ' ένα κτίριο του 1888, το Νεγροπόντε προσφέρει εξαιρετικά εδέσματα παραδοσιακής ελληνικής κουζίνας.

Πιάτο του φεστιβάλ:

Κεφαλογραβιέρα Κρήτης σε καταΐφι με μαρμελάδα πορτοκάλι 5,90€

«Ο κήπος του Θερμαϊκού»

Νικηφόρου Φωκά 2

Info: Ζεστό περιβάλλον και εξαιρετικό φαγητό που ετοιμάζεται στην ανοιχτή κουζίνα. Υπέροχη θέα στον Λευκό Πύργο.

Πιάτο του φεστιβάλ:

Λεπτοκομμένο σουκώτι, ψημένο στην σάρα, με σάλτσα από κόκκινο κρασί και βωλίτη 7,00€

«Παπαρούνα»

Παγγαίου 4 και Δόξης

Info: Εστιατόριο με νέα μοντέρνα ελληνική και μεσογειακή κουζίνα με μουσικές του κόσμου.

Πιάτο του φεστιβάλ:

Ταλιατέλες τομάτας από την Τήνο με φρέσκιες καραβίδες και σάλτσα από bisque με ημίλιαστη τομάτα, creme fraiche και φρέσκο σχοινόπρασο 15,00€

«Plaisir Brasserie»

Αριστοτέλους 9

Info: Εκλεκτές γεύσεις ελληνικής κουζίνας, καφές και ποτό σε έναν φιλόξενο, φωτεινό χώρο. Και φυσικά με τις γλυκές δημιουργίες Plaisir.

Πιάτο του φεστιβάλ:

Φρέσκο φιλέτο τσιπούρας σάρας με ζεστή πατατοσαλάτα και μυρωδικά 10,00€

«Σέμπρικο»

Φράγκων 2

Info: Συνδυασμοί υλικών και γεύσεων σε ένα δημιουργικό μενού με έμπνευση απ' την Ελλάδα. Εξαιρετικός χώρος.

Πιάτο του φεστιβάλ:

Ταλιατέλες με άγρια μανιτάρια, πάστα φουντουκιού και φρέσκια μαύρη τρούφα 12,50€

«Τσέρκι»

Κατούνη 19

Info: Ελληνικές γεύσεις του χθες με πινελιές του σήμερα. Μαγειρέματα με μεράκι, ποιότητα και αγνά ελληνικά προϊόντα.

Πιάτο του φεστιβάλ:

Αυγά μάτια με καβουρμά Κομοτηνής, ημίσκληρο κασέρι Σοχού, σε τσέρκι από χειροποίητο κουλούρι Θεσσαλονίκης 6,80€

«Φανός της Πόλης»

Αγίου Μηνά 8

Info: Ζεστό και οικείο περιβάλλον, με τραπεζομάντηλο της «γιαγιάς», γεύσεις αυθεντικές που ξυπνούν νοσταλγίες άλλης εποχής με έμπνευση από την Πολιτική κουζίνα

Πιάτο του φεστιβάλ:

Μποκτσαδάκια πολιτικά από μοσχαράκι κοκκινιστό τυλιγμένο με μελιτζάνα στο φούρνο και γιαουρτοσάλτσα με δυόσμο και κόλιανδρο 8,50€

«Χοζεβά Καφέ-Μεζέ»

Σπανδώνη 5

Info: Ένα καφενείο εξαιρετικής αισθητικής, στο ιστορικό κέντρο της πόλης, σας περιμένει με καφέ και τσίπουρο, εκλεκτά σπιτικά μεζεδάκια και γλυκά.

Πιάτο του φεστιβάλ:

Ρεβύθια με σπανάκι 3,00€

Με την υποστήριξη

euronews.

Euronews
Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκή Επιτροπή
Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο
Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή
Ευρωπαϊκή Αρχή για την Προστασία των Δεδομένων Προσωπικών Στοιχείων
Ευρωπαϊκή Αρχή για την Προστασία των Καταναλωτών
Ευρωπαϊκή Αρχή για την Προστασία της Περιβάλλοντος
Ευρωπαϊκή Αρχή για την Προστασία της Πολιτιστικής Κληρονομιάς
Ευρωπαϊκή Αρχή για την Προστασία της Πολιτιστικής Κληρονομιάς

Partner of the greatest **cultural** events

 SPLENDID
TRAVEL CENTER

Εμπιστευτείτε το Splendid Travel, το δικό σας ταξιδιωτικό γραφείο για όλες τις μετακινήσεις και ταξίδια σας

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΙΑΤΑ - ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ - ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ
ΤΑΞΙΔΙΑ ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΩΝ - ΕΞΩΤΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ - ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΕΣ - ΓΑΜΗΛΙΑ ΤΑΞΙΔΙΑ
SPLENDID ΛΙΣΤΑ ΓΑΜΟΥ - ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ - ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ - ΤΑΞΙΔΙΑ ΚΙΝΗΤΡΩΝ - VIP SERVICE - SPA
ΙΑΜΑΤΙΚΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ - ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ
ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ»

 SPLENDID
TRAVEL CENTER

ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ - ΤΑΞΙΔΙΑ - ΕΚΔΡΟΜΕΣ - ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ - ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΕΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 29, 546 24 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛ: 2310 244290-2, FAX: 2310 283814
E-mail: info@splendid.gr • www.splendid.gr Αρ. Αδείας ΕΟΤ 04669

Σε πρώτη προβολή

Facebook

 Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

WWW.KATHIMERINI.GR

Φεστιβάλ είναι... Φυσικά, προβολές. Κι ακόμα εκθέσεις, συζητήσεις, παρουσιάσεις. Σας περιμένουμε!

ΚΟΥΒΕΝΤΙΑΖΟΝΤΑΣ

Που: Ολύμπιον, Καφέ «Δωμάτιο με θέα»

Πότε: 5-12 Μαρτίου 2017, 16:00-17:30

Ο αγαπημένος θεσμός του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ επιστρέφει στην 19η διοργάνωση. Καθημερινές συζητήσεις, ανταλλαγή απόψεων και εμπειριών μεταξύ Ελλήνων και ξένων προσκεκλημένων του Φεστιβάλ. Οι συζητήσεις γίνονται στα αγγλικά. Είσοδος με διαπίστευση.

ΕΚΘΕΣΗ «ΧΩΡΙΣ ΜΑΧΑΙΡΙ ΚΑΙ ΠΡΟΥΝΙ»

Που: Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (Αποθήκη Α', Λιμάνι)

Πότε: 3 Μαρτίου - 30 Αυγούστου 2017, 10.00 - 20.00

Είσοδος: 2 ευρώ

Το Μουσείο Κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης παρουσιάζει μια έκθεση με γεύσεις και μυρωδιές από το ελληνικό σινεμά στο πλαίσιο της νέας ενότητας «Food vs Food» του 19ου ΦΝΘ: Από το αόρατο προφιτερόλ του Γιώργου Κωνσταντίνου στα Χτυποκάρδια στο θρανίο του Αλ. Σακελλάριου έως τις αισθησιακές μουσικές της Έλενας Ναθαναήλ στον Φόβο του Κ. Μανουσάκη και τα μπαχάρια της ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ κουζίνας του Τ. Μπουλμέτη. Επιμέλεια: Αναστασία Χουρμουζιάδη, επίκουρη καθηγήτρια Μουσειολογίας, Πανεπιστημίου Αιγαίου

MOVING SILENCE

Που: Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης (Αποθήκη Β1, Λιμάνι)

Πότε: 10 - 11 Μαρτίου 2017 Για πληροφορίες και ωράριο προβολών: www.cact.gr

Είσοδος: προαιρετική συνεισφορά

Μια επιλογή από διεθνείς ταινίες μικρού μήκους με συνοδεία ζωντανής μουσικής από μουσικούς της Θεσσαλονίκης. Παράλληλα παρουσιάζεται και έκθεση GIF. Κι όλα αυτά, με τη σφραγίδα του Moving Silence, της βερολινέζικης πλατφόρμας για τον σύγχρονο βωβό κινηματογράφο, που από το 2009 διοργανώνει προβολές φιλμ χωρίς ήχο που συνοδεύονται από ζωντανή μουσική. Επιμέλεια προγράμματος: Matthias Fritsch, Συνιδρυτής & συνδιευθυντής Moving Silence & Ειρήνη Παπακωνσταντίνου, Επιμέλεια μουσικού προγράμματος & συντονισμός - Ιστορικός Τέχνης, Επιμελήτρια ΚΜΣΤ

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ:

«ΜΙΚΡΕΣ ΥΙΟΘΕΣΙΕΣ» ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΨΥΛΛΑΚΗ

Που: αίθουσα Παύλος Ζάννας

Πότε: Σάββατο 11 Μαρτίου 2017, 12:00

Είσοδος: Ελεύθερη

Ο ντοκιμαντερίστας Σταύρος Ψυλλάκης παρουσιάζει το βιβλίο του «Μικρές Υιοθεσίες», μια πρωτοβουλία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Χανίων. Μιλούν οι Ηλέκτρα Βενάκη (Γενική Διευθύντρια Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου), Ματθαίος Φραντζεσκάκης (διευθυντής Φεστιβάλ Κινηματογράφου Χανίων, εκδότης του βιβλίου), Άγγελος Κοβότσος (σκηνοθέτης), Στράτος Κερσανίδης (δημοσιογράφος), Μανώλης Κρανάκης (δημοσιογράφος) και Κωστής Μαυρακάκης (αρχιτέκτων).

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ:

«Η ΤΕΧΝΗ στη Θεσσαλονίκη -

Η Κινηματογραφική Λέσχη 1955-1967»

Που: αίθουσα Παύλος Ζάννας

Πότε: Πέμπτη 9 Μαρτίου 2017, 12:00

Είσοδος: Ελεύθερη

Μια εκδήλωση αφιερωμένη στην Κινηματογραφική Λέσχη της «Τέχνης» και τον άνθρωπο που της έδωσε πνοή, τον Παύλο Ζάννα. Μιλούν οι Χρυσούλα Σαάτσουλου-Παλιαδέλλη (ομότιμη καθηγήτρια Κλασικής Αρχαιολογίας, Τμήμα Ιστορίας - Αρχαιολογίας, ΑΠΘ), Αλέκος Ζάννας (επιμελητής της έκδοσης), Πάννης Μπακογιαννόπουλος (κριτικός κινηματογράφου) και Ιωάννα Μανωλεδάκη (ζωγράφος- σκηνογράφος, ομότιμη καθηγήτρια σκηνογραφίας του τμήματος Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ).

ΕΚΘΕΣΗ

«ΤΖΟΝ ΜΠΕΡΤΖΕΡ

ΕΝΑΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ ΟΥΜΑΝΙΣΤΗΣ»

Που: Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης (Αποθήκη Β1, Λιμάνι Θεσσαλονίκης)

Πότε: 4 Μαρτίου - 13 Απριλίου 2017, Τρίτη - Σάββατο 10:00 - 18:00

Εγκαίνια: 8 Μαρτίου 2017, 19:30

Είσοδος: 3 ευρώ, 1,50 ευρώ μειωμένο - ισχύουν ατέλειες

Τριάντα σχέδια και ζωγραφίες του βρετανού διανοούμενου, θεωρητικού της τέχνης, συγγραφέα και ζωγράφου Τζον Μπέρτζερ (1926-2017) συνοδεύουν ιδανικά το αφιέρωμα που πραγματοποιεί φέτος το 19ο ΦΝΘ προς τιμή του. Τα έργα αυτά παρουσιάζονται για πρώτη φορά δύο μόλις μήνες μετά τον θάνατό του.

Επιμέλεια: Συραγώ Τσιάρα, Ορέστης Ανδρεαδάκης

Κ Ζ Ν Β Λ Λ Α Μ Μ Κ Ν Α

Ταξίδι
στον κινηματογράφο!

SUPER DEAL!
€17.990 ΤΕΛΙΚΗ ΤΙΜΗ

Μόνο στην OPEL DION MOTORS S.A.
Και με χρηματοδότηση με 99€ το μήνα

ASTRA EXCELLENCE
1.6 CDTI 136HP DIESEL

Με 18 Μήνες Εγγύηση

1η Άδεια 05/2016

Αποκτήστε το σήμερα με τον πιο πλούσιο εξοπλισμό:

- / Ζάντες αλουμινίου 17" με ελαστικά 225 / 45 R17
- / Ταπετσαρία δέρμα - Ύφασμα
- / Πακέτο υποβοήθησης οδηγού, με κάμερα opel eye
- / Οθόνη αφής 7" σύστημα intellink

- / Αισθητήρες παρκαρίσματος
- / Bluetooth, Θύρα USB
- / Σύστημα διατήρησης ταχύτητας Cruise Control

DION MOTORS

Επίσημος διανομέας και επισκευαστής OPEL
Θεσσαλονίκη Λαγκαδά 134, Νεάπολη Τηλ. 2310 566 878, ΠΙΕΡΙΑ - ΗΜΑΘΙΑ - ΠΕΛΛΑ

Καλέστε με αστική χρέωση από σταθερό στο: 801-11-5000 5000

facebook.com/dionmotors
www.dionmotors.gr

Η έμπνευση
είναι παντού.

